

Borgerskapet hersker i Angola se side 4

120 trua med utkasting på Bø se side 15

HVA MÅ GJØRES

nr. 3 1977

Avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund

4. årg. kr. 3,—

Grotesk angrep på studentøkonomien

– grunnstipendiet

skal bort!

–borteboerstipendiet

skal bort!

– fra 1977/78 skal

15.000 kr. i lån gi

750 kr. i stipend!

**Les om Lånekassas
interne notat på
midtsidene!**

kommentar

utenomparlamentarisk arbeid

En gang i blant kaster de brave representene på Stortinget overbord alle små uenigheter og samler seg til felles praksis. Det kan skje i en middag på Slottet, en gidstjeneste i Oslo Domkirke, eller i dette tilfellet, i Storingsrepresentantenes årlige skirenn.

Vi har vel alle møtt misnøyde SV-ere som har klaget over at deres representanter på Tinget deltar for lite i den utenomparlamentariske kampen. Bildet over kan tyde på at dette er i ferd med å forandre seg. Det viser nemlig SVs parlamentariske leder i en ivrig diskusjon om hvilken smøring som skal velges med en representant for «den andre

hovedstrømningen», Guttorm Hansen. Lyttende i bakgrunnen ser vi Kåre Willoch.

I følge Aftenposten sto striden først og fremst om hvorvidt det var mulig å smøre med bare rødt, eller om det var nødvendig å ti til fiolett. Siden fiolett er en blanding av rødt og blått, skulle vel dette passe godt for begge de omtalte herrer.

Resultatet fra rennet kjenner vi ikke, men hvis det gikk godt for SVs representanter kan vi kanskje så smått vente oss en ny strategi for sosialismen: Knus borgerskapets representanter i kamerslig kappestrid i skiløypa, i stedet for i en sosialistisk revolusjon!

på kne for de nye tsarene

Bresnev har, ved grunn til å smile fornøyd over det vedtaket som ble fatta på SVs landsmøte.

SV har som kjent nylig avholdt landsmøte og der ble det også fatta vedtak om Sovjet. Nå er det ikke slik at SV ikke tidligere har uttalt seg om dette. Allerede i det forrige prinsippprogrammet skjønnmales en av verdens største undertrykker-nasjoner som «et land som har btutt med kapitalismen» og «historisk progressivt».

I det nye vedtaket, foreslått av den tidligere «NKP»-ere Rune Fredh, «utdypes» dette. Om landet der streikende arbeidere møtes av militære tropper og dømmes til lange fengselsstraffer heter det nå

at «terroren er avskaffa og arbeiderklassen har større demokratiske rettigheter». Ikke nok med det, ifølge SV er arbeiderklassen i Sovjet også «sikret mot arbeidsløshet og har en større sosial trygghet enn arbeiderklassen i de kapitalistiske land».

Det fascistiske diktaturet til de nye tsarene framstilles som om «byråkratiet fortsatt har sterk makt». Men i følge SV går det tydeligvis den rette veien!

Alle progressive bør merke seg denne åpne støtten til sosial-imperialismen!

aftenposten hyller «kul»

Som revolusjonære skal vi vokte oss vel for å undervurdere borgerskapet. Men allikevel må det være grunnlag for å stille et lite spørsmålstegn ved oppmerksomheten til viktige deler av det.

I lengre tid har nemlig den lille revisjonistiske «KUL»-gruppa ved Universitetet i Oslo framstilt framstilt borgerskapet som progressivt, hetsa på streikestøttebevegelsen, kallt EEC-kampen reaksjonær osv. osv. Trass i dette har hyllesten i borgerpressa vært relativt lite omfattende. Som kjent kan det være vanskelig å synes når en liten.

Men nå ser det endelig ut til at gjennombruddet har kommet, at vennskapsbånd mellom de ulike delene av borgerskapet endelig er knyttet. Og hva var vel bedre egnet til å akape dette gjennombruddet enn nettopp kommunnazismen?

De siste månedene har «Kul» nemlig brukt mye tid og spalteplass på å frita borgerskapet for ansvaret for fascismen og nazismen. «Småborgerlige bevegelser»

kaller «KUL» disse monolopenes mest reaksjonære stormtropper. I tråd med dette benytter de også enhver anledning til å påpeke «den grunnleggende identiteten» mellom fascistene og «den småborgerlige AKP-gruppen».

En til de grader reaksjonær politikk må tte vinne gjenklang i borgerskapet, og endelig, i Aftenposten 4. mars får «KUL» bragt sitt reaksjonære standpunkt ut til hundretusener av nordmenn, ikke bare nøkrent referert, men til og med med en erklært hyllest på kjøpet!

I en oppsummering av uka som gikk, trekkes «KUL»s uttalelser fram, og deretter heter det:

«Med andre ord - en hektisk uke i den politiske sandkassen på Bindern. Hvor vi nå får uventet støtte i våre bestrebelser på å sette likhetstegn mellom røde og brune fascister.»

Vi gratulerer «KUL» med at de endelig har oppnådd kontakt, og i Aftenposten spør en seg nok med rette: Hva skal en med venner når en har slike «fiender»?

knute på tråden

Per Kleppe.

Søndag 13. mars holdt finansminister Per Kleppe foredrag i Rogaland Arbeiderparti. I dette foredraget kalte han, i følge referatet i «Rogaland Avis» dagen etter, det tilbudet NAF hadde lagt fram i tariffoppgjøret for et «provokasjonsforslag».

Dette er sjølsagt en helt korrekt karakteristikk etter som NAFs «tilbud» kort og godt går ut på at de ikke vil gi noe lønnsstillegg i det hele tatt! Men de som tror at Kleppe virkelig hadde gått hardt ut mot sine klassefrender på arbeidsgiversida, tar sjølsagt feil.

I ettermiddagsnummeret samme dag kan nemlig «Aftenposten» på første-sida kunngjøre at Kleppe var feilsitert. Det han hadde sagt var at NAF foreslo en «prolongasjon», dvs. automatisk forlengelse av den nåværende tariffavtalen.

Dermed hadde avisen oppklart en misforståelse som i følge dem sjøl «førte til knute på tråden mellom Arbeidsgiverforeningen og finansministeren i morgentimene idag». Med andre ord, alt er igjen ved det gamle, og det utmerkede forholdet mellom DNA-toppen og arbeidsgiverne er gjenopprettet.

ledelsen gikk nemlig mot vedtaket, og da er det godt å ha et landsstyre i ryggen som kan «tolke» det slik disse folka ønsker.

Et typisk uttrykk for den «prinsippfastheten som ligger bak vedtaket, uttrykker nestleder Froyn i siste «Ny Tid». Da avisa spør om han er misfornøyd med vedtaket, svarer han:

«Jeg har ikke store motforestillinger mot vedtaket, men det reiser problemer, særlig for arbeidet i Stortinget».

Så klart demonstreres det sjelden at når revisjonisthøvdingene tar stilling til en sak, er det helt andre ting enn arbeiderklassens interesser som ligger til grunn for vurderinga deres!

Forsvarsdepartementet UNDERDIREKTØR

til Personell- og organisasjonsavdelingen. Avdelingens arbeidsområde omfatter Forsvarets organisasjon, personellplanlegging og behandling av saker i forbindelse med forvaltning av befal og sivile. Tiltaksmannsordningen for vernepliktig personell og samarbeidsutvalgsordningen for ansatt sivilt og militært personell hører under avdelingen. Forøvrig omfatter avdelingens arbeidsområde verneplikt, utdanning, øvinger, territorielle spørsmål, kystvakten og FN-saker.

Et eksempel på at vedtaket om forsvaret ikke stikker dypt. Faksimile fra annonse i «Ny tid» ei uke etter landsmøtet.

Under de kaotiske forholda som oppsto da SVs nylig avholdte landsmøte gikk mot slutten, ble det vedtatt et forslag som gikk mot alle bevilgninger til militærapparatet i Norge.

Flertallet som sto bak vedtaket, besto av en allianse av gammel-

pasifister og folk som ville tekkes radikale studenter. Derfor sier sjølsagt ikke vedtaket noe om at arbeiderklassen og folket må basere seg på folkevæpning.

Men vedtaket har allikevel vakt såpass mye oppsikt at det nå skal «tolkes» av landsstyret. De mest åpne høyreelementene i SV-

I SV MEISLAR VI UT EIT PROGRAM

PÅ MARXISTISK GRUNNLAG

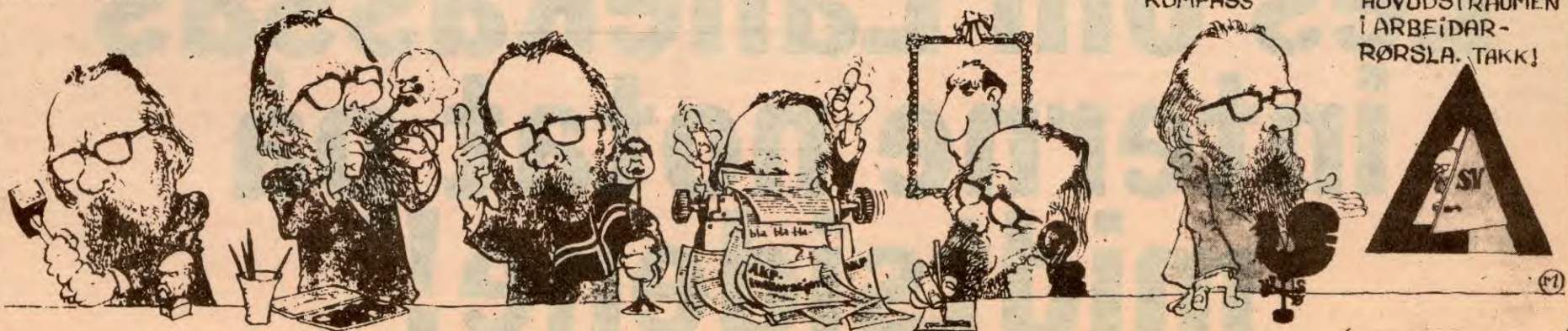
UT FRÅ NASJONALE TILHØVE

OG EIN GRUNN- SOLID PRAKSIS,

I NÆRT SAMBAND MED FAGRØRSLA,

MED HJELP AV EIT FRAMIFRÅ KOMPASS

SÅ AT VI VERT EIN DEL AV HOVDUSTRAUMEN I ARBEIDAR-RØRSLA. TAKK!

HVA MÅ GJØRES» er avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund.

Adresse:
Boks 2072, Grünerløkka, OSLO 5
Postgiro 2.23.26.43.

HVA MÅ GJØRES

Utkommer med 7 nummer pr. år.
Abonnementspris kr. 20,- pr. år.
Ansvarlig:
Bernt Holtmark
Trykt i offset hos A/S
Duplotrykk, Oslo.

BORGERSKAPET FRYKTER 1.MAI!

DAGEN HAR PERSPEKTIVER

De frykter ikke bare fordi denne dagen representerer en massiv markering av krav som truer deres egen profitt. De frykter den fordi de veit at klassekampogene, sjøl om det bare er i kims form, er et uttrykk for den mektige enhetsfronten av arbeiderklassen og dens allierte som en dag kommer til å feie hele hele utbyttersamfunnet deres overende og bygge et nytt-sosialismen!

Borgerskapet har derfor med alle midler forsøkt å knekke denne rød kampdagen, knekke dette samlingspunktet for arbeidere og undertrykte i alle land. I tider hvor borgerskapet har vært nødt til å ty til åpen terror og fascisme for å holde seg ved makta har enhver progressiv markering på denne dagen vært forbudt.

1. MAI HAR VÆRT MISBRUKT

I tider hvor borgerskapet har sittet trygde i salen, slik som i Norge i femti-åra og begynnelsen av 60-åra har borgerskapet forsøkt å befri denne dagen for dens innhold - kampen mot utbytting og undertrykking. Gjennom sitt redskap - sosialdemokratiet - klarte borgerskapet i mange år å gjøre. 1. mai til en dag i klas-sesamarbeidets tjeneste.

Heller ikke dette er noe nytt i 1. mais historie - helt fra dagen blei innstifta har det stått en innbitt kamp mellom ei linje for klassekamp eller ei linje for klassesam-arbeid 1. mai.

KLASSEKAMPTOGA I VEKST

Da Rød Arbeiderfront blei arrangert for første gang 1. mai 1968, var dette det første forsøket på å gjenreise 1.

mai som arbeiderklassens kampdag i Norge. Siden den gang har klassekamp-togene vært på offensiven og i fjor samlet Faglig 1. mai-front 10.000 til demonstra-sjon i Oslo og 23.000 i demonstrasjonstog

eller møter over hele landet.

Faglig 1. mai-front 1977 følger opp denne kamptradisjonen. Grunnlaget for toget tar opp i seg arbeiderklassens viktigste krav Det går mot klassesam-

arbeid, mot lønnsnedslag, suspensjoner og politiske oppsigelser.

Det retter seg mot all imperialisme, spesielt mot de imperialistiske supermakten USA og Sovjet. Det støtter den væpna frigjøringskampen i den tredje verden. Det reiser paroler mot nazismen og fascismen. Det går mot all kvinne-undertrykking.

Det peker på det felles målet - et sosia-listisk Norge.

DET GÅR FLERE TOG

Men heller ikke i år blir Faglig 1. mai-front det eneste toget. For det første har vi Samorg.-togene. Dette er tog hvor DNA de fleste stedene sitter med bikta og begge endene. DNA's mål med 1. mai er helt klart. De skal være et ledd i partiets valg-kamp fram mot Stortingsvalget. Å gå i dette toget vil være å støtte DNA's politikk - en politikk som på alle punkter er et **angrep på arbeidsfolk**.

Det vil være en støtte til en politikk for lønnsnedslag gjennom kombioppgjøret.

Det vil være en støtte til en politikk for suspensjoner og politiske oppsigelser av progressive og revolusjonære arbeidere. Det vil være å støtte en politikk for USA-imperialismen og mot den væpna fri-gjøringskampen i den tredje verden, mot kvinnefrigjøring og mot sosialismen.

Å gå i Samorg.-toget vil være en støtte til borgerskapets viktigste politiske red-skap for å holde arbeiderklassen nede.

HVA SÅ MED SV?

Hva med SV? Hva vil de gjøre i år? Som vi veit har SV nokså konsekvent slutta seg til det reaksjonære Samorg.-toget og gått side om side med Aspengren, Thorvald Karlsen & Co. I år er det imidlertid foreløpig «brudd» mellom SV og DNA når det gjelder 1. mai i Oslo og SV har annonsert eget tog.

Hva var grunnlaget for dette «bruddet»? Var det et brudd med DNA's konsekvent reaksjonære politikk? På ingen måte. SV godtok DNA's hovedparole «Fortsatt

arbeiderstyre og A-regjering», de godtok Odvar Nordli som hovedtaler. Ulempen var bare at DNA ville gjøre 1. mai til et valgshow for seg sjøl utelukkende, uten å ville gi SV/«NKP» en aldri så liten «valgappell» en gang.

Det er ingen grunn til å utelukke at partene kan komme til ny «forståelse» for 1. mai, men foreløpig ser det ut til å bli eget SV-tog i Oslo. Hvordan det blir utover landet vil sikkert variere alt etter styrkeforholdet mellom SV/«NKP» og DNA.

IKKE KLASSEKAMPTOG

Men sjøl om det skulle bli eget SV-tog noen steder - vil det være noen klassekamptog? Vil det være noe alternativ til Faglig 1. mai-front? Nei, det vil ikke det. Et SV-tog vil ikke rette seg mot DNA/LO-ledelsens klassesamarbeid. Tvert i mot, SV's leder, Berge Furre uttalte etter landsmøtet at fortsatt A-regjering var et viktig mål for partiet.

Et SV-tog vil ikke innebære noen støtte til arbeidsfolks streikekamp. Tvert i mot, SV-ledelsen har som linje å bekjempe streikestøttearbeidet, de gikk mot støtte til linjegydsstreika, streika ved Norsk Champingon og Hustadstreika. I det store og det hele har SV-ledelsen vært en konsekvent del av streikesabotasjebevegelsen.

Et SV-tog vil ikke innebære noen kamp mot den imperialistiske supermakta Sovjet. Landsmøtevedtaket til SV som framstiller det som om «arbeiderklassen i Sovjet deler makta med byråkratiet» i et land hvor arbeiderklassen er underlagt et blodig, fascistisk diktatur og hvor streiker møtes med militære tropper, arrestasjoner og tortur sier mer enn nok om den saken.

SV's svik på Stortinget når det gjelder kravet om sjøbestemt abort kommer også i sitt rette lys når vi veit at den samme auglin som gikk mot dette kravet på SV's landsmøte ble valgt til nestleder i partiet.

Deroft er det viktig å slå fast. Uansett ov SV velger å lage valgtog aleine eller sammen med DNA, det går bare **ett** klassekamptog - Faglig 1. mai-front 1977.

Film

Scenen er Greenwich Village anno 1953. Dit kommer en ung mann med ambisjoner. Ambisjoner om å leve livet og bli oppdaget som skuespiller. Disse to tinga samt forholdet til mora er det filmen handler om.

Og sjølsagt er dette et takk-nemlig utgangspunkt for å lage et søtt og romantisk verk bygd på myten om den «frie» og rødvin-drikkende «kunstneren».

De fleste har etter hvert blitt klar over at den fattige og sultne, men «frie» kunstneren er en skikkelse borgelige hoder spinner heltemyer om for å slippe å innfri krava om skikkelig betaling for de produktene de skaper.

Greenwich Village er sjølve in-karnasjonen av det borgerlige bohem-miljøet. Både før og etter -53 som filmen skildrer, har det

svirra stakkarer rundt der på leiting etter sjela si. Mange tragiske figurer som har latt seg lokke av de borgerlige bohem-myten har ikke bare hatt the Village som next stop, men også som siste stoppested. I dette miljøet finner en også de kyniske svindlerne som bl.a. blir verdensberømt for å snekre «fregiorte» romaner om «sitt fargerike kunstnerliv», som vaskesedlene pleier si. Mitt tips er at denne filmens regissør, Paul Mazursky nettopp er en sånn fyr.

Sant nok har filmen enkelte forsonende trekk. Den viser oss personer som sikkert er typiske nok: Skuespilleren som havner som Brando-kopi i Hollywood, den «gode mor» personlig, som vil ruge på sønnen sin så lenge hun lever, psykopaten som tar livet sitt en gang hver uke og som til slutt klarer det, den «dyptfølende» forfatteren som er en kynisk kjønns-fascist osv. osv.

Men sjøl om filmen skildrer miljøet på en sansynlig måte betyr det ikke at den avslører det. Tvert

5. UKE - ROSENBERG

I 1953 LYTTET MAN PÅ RADIO, HØRTE JAZZ OG BRUKTE ALPELUER. DET VAR EN DEILIG TID.

om gir det bildet av bohem-kunstneren et visst seriøst anstrøk. «En glimrende film» sier Dag-bladet - og dermed kan en vel slå fast at Mazursky har lyktes i å filme det liberale borgerskapets kunstnerideal, han som ikke krever mer enn å få drikke og knulle...

Putt heller penga i Raud Front sangbok, utgitt på Oktober forlag, koster ca. to kinobilletter!

PROGRESSIV FAGKRITIKK

På historisk institutt i Oslo har det de to siste semestrene vært mulig å lære litt historie istedenfor det vanlige pensumet. Endel progressive hovedfagstudenter har tatt initiativet til å åpne seminarer om forskjellige temaer, og oppslutninga viser at det er stort behov for slike tiltak.

Foreløpig har to temaer blitt tatt opp. I forrige semester om årsakene til 2. verdenskrig og krigen i Norge.

I dette, forskjellige sider ved Sovjets moderne historie - fra revolusjon til kontrarevolusjon.

Det er to grunner til at studentene valgte å starte med disse sakene. For det første fordi både siste verdenskrigen og Sovjets sosialistiske epoke brakte erfaringer som er helt nødvendige for oss som i dagens verden og dagens

Norge slåss for sosialismen. For det andre fordi dette er områder av pensum som til de grader er forvrengt og forfalska. F.eks. har den reaksjonære anti-kommunisten Jogn Sannes blitt satt til å forelese om Sovjets politiske historie fra 1917. Det trengs alternativer til

slikt, mange studenter ønsker slike alternativer på tross av eksamenspresset, og slike åpne seminarer er en måte å gjøre det på.

Erfaringene er som sagt bare gode, det er ingen grunn for andre progressive studenter til å nøle med å sette igang liknende tiltak. Ta utgangspunkt i konkrete problemstillinger og sett igang. Dersom noen tror at USV med alt pratet sitt om fagkritikk kommer til å gjøre det, må de tenke om igjen. For ungrevisjonistene innebærer fagkritikk i beste fall «elite»-diskusjoner mellom ebbingister. I fleste fall er det bare prat for å avlede studentenes interessekamp.

kronikk

For et år sida raste borgerkrigen fortsatt i Angola. I februar og mars 1976 vant MPLA avgjørende militære seire over de to andre frigjøringsorganisasjonene, FNLA og UNITA. I denne reaksjonære borgerkrigen støtta alle de tre organisasjonene seg på utenlandske imperialistmakter.

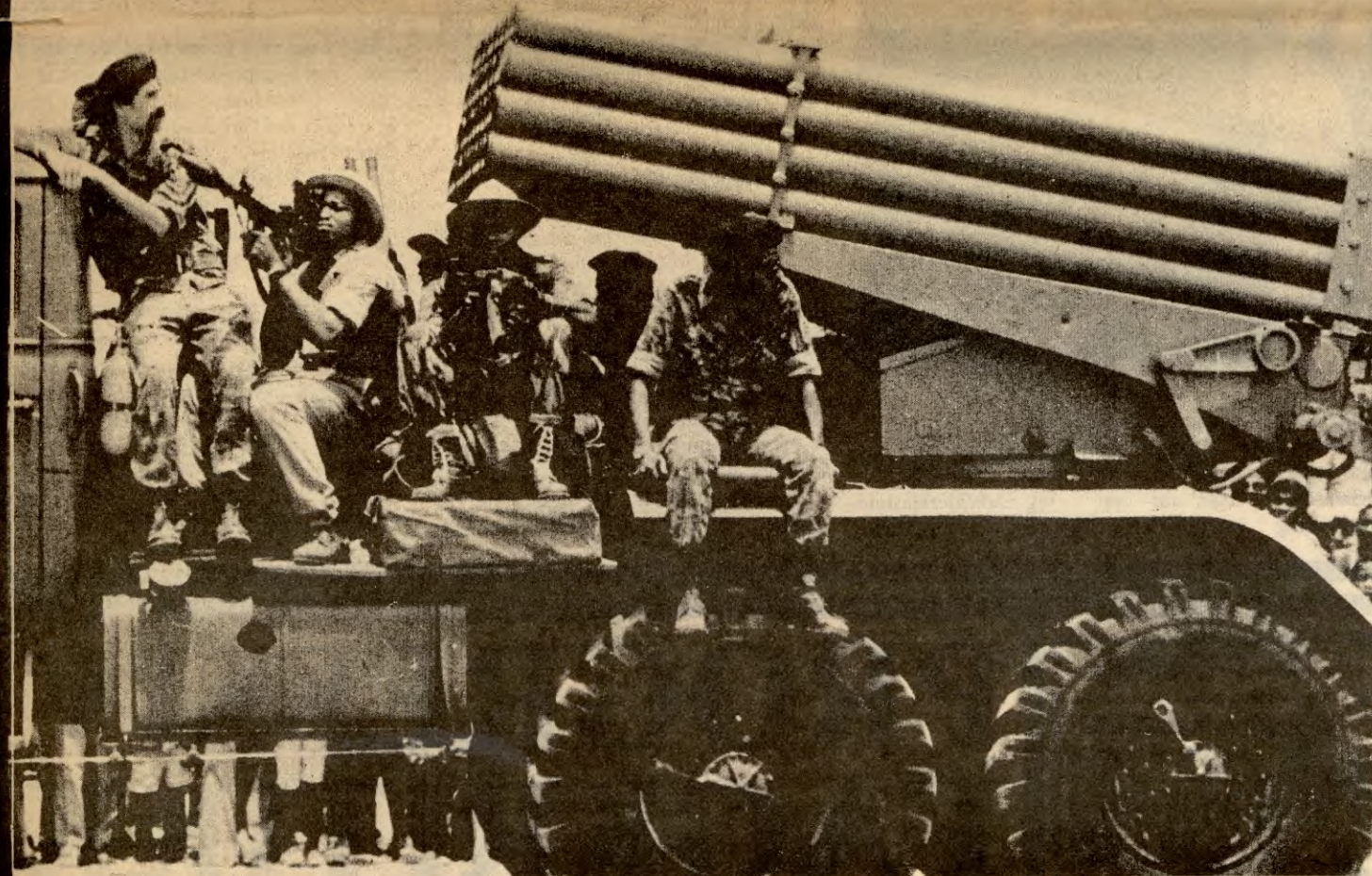
Hva er situasjonen i dag, ett år seinere? Sosial-imperialismens intervensjon i Angola er ikke slutt. Rundt 10.000 kubanske leiesoldater står fortsatt i landet og er nødvendige for at MPLA skal kunne opprettholde kontrollen. Samtidig

blir Angola oversvømmet av «sivile» kubanske «rådgivere» og «eksperter» fra Sovjet og de østeuropeiske landa.

MPLA-regjeringa legger også Angola åpent for utbytting fra de vestlige kapitalistiske landa.

Den herskende klassen i Angola snakker om at de «bygger sosialismen» i landet. Virkeligheten er en helt annen. Angola er underlagt imperialismen, den statskapitalistiske sektoren i Angola vokser og arbeidere som deltar i «ulovlige» streiker blir dømt til mellom 2 og 8 års opphold i straffearbeidsleire.

Angola idag: HARD UNDER- TRYKKING, MEN MOTSTANDEN VOKSER

Under borgerkrigen brukte MPLA og Sovjet truselen fra rasistregimet i Sør-Afrika for å legitimere den kubanske invasjonen. Seinere har det blitt klarlagt at dette var en bløff satt i scene for å dekke over den sosialimperialistiske intervensjonen i Angola. Beslutninga om den kubanske invasjonen skjedde i mai/juni 1975, store kubanske tropestyrker ble transportert til Angola via Kongo-Brazzaville tidlig i september, og først 25. oktober kom den sør-afrikanske invasjonen.

MPLA SAMARBEIDER MED SØR-AFRIKA

Etter at MPLA med kubansk støtte, hadde seira militært, tok det ikke lang tid før MPLA-regjeringa

kom til enighet med Vorsters rasistregime.

I april 1976 førte MPLA og representanter for de kubanske leietroppene forhandlinger med Sør-Afrika i Ochikango (på grensa mellom Angola og Namibia). Allerede 20. mars 1976 sendte politbyrået i MPLA ut ei erklæring om at kraftverket i Cunene «kulle fortsette å fungere normalt til fordel for broderfolket i Namibia» (Diario de Luanda, 20. mars 1976). Kraftverket i Cunene ligger på grensa mellom Angola og Namibia og leverer elektrisk kraft, ikke til «broderfolket i Namibia», men til de sør-afrikanske rasitene som holder Namibia okkupert.

Etter at MPLA konsoliderte kon-

Under den reaksjonære borgekrigen, som først og fremst sosialimperialismen provoserte fram, slo den kommunistiske verdensbevegelsen fast, at denne krigen aldri kunne føre til frigjøring for Angolas folk. Den seinere utviklinga har fullt ut bekrefte dette.

trollen i Angola, har svært få utenlandske selskaper blitt nasjonalisert. I tida etter februar 1976 har stort sett bare kapitalistiske foretak drevet av den portugisiske kolonimakta blitt overtatt av staten i Angola.

Heller ikke sør-afrikansk kapital i Angola har blitt nasjonalisert. Gruve-selskapet DIAMANG eies av sør-afrikansk og britisk kapital. DIAMANG har lenge drevet gruve-drift etter diamanter i Angola, og etter MPLAs maktovertaking tilbør det konsesjonene sine til

MPLA-regjeringa mot å gå sammen med staten om diamantutvinninga i framtida.

MPLAs svar var å bevilge 8-9 millioner kroner pr. måned i subsidier til DIAMANG for «å sikre arbeidsplassene», som det offisielt het (Der Spiegel 19. juli 1976). Ellers er organiseringa av driften av DIAMANGs diamantgruver akkurat som før, bortsett fra at jobben med å undertrykke arbeiderne er overført fra DIAMANGs private «sikkerhetsstyrker» til MPLAs tropper.

SOVIJETS ØKONOMISKE PLYNDRING

Sosialimperialismens interesser i Angola er ikke bare å skaffe seg militær kontroll, men også økonomiske fordeler.

Våren 1976 ble 5000 tonn av kaffehøsten i Angola sendt til Sovjet på kubanske skip. Prisen var 180 escudos pr. arroba (som er 15 kg), bare 38 prosent av prisen på verdensmarkedet, som på den tida varierte mellom 467 og 472 escudos pr. arroba. MPLA-regjeringa sikra seg også profitt på handelen ved å tvinge bøndene til å selge kaffen til staten for bare 97,5 escudos pr. arroba. (Vanguardia Operaria - illegal avis utgitt i Luanda - nr. 1 og 2, 1976).

Men kaffehøsten i Angola i 1976 ble sterkt forsinka fordi plantasje-arbeiderne nektet å arbeide under kubanske oppsynsmenn. Også i andre sektorer har sosialimperialistiske «rådgivere» etablert seg i kommandoposisjonene.

Den belgiske avisa **Clarte et L'Exploite** (nr. 149 - 1976) skriver at sovjetiske «rådgivere» nå administrerer en rekke gruver og fabrikker i Angola og om et anlegg for fiskeforedling med sovjetisk direktør. Under ham jobber det 60 kubanske teknikere, mens angolesiske arbeidere gjør alt kroppsarbeidet på fabrikkene.

BORGERSKAPETS DIKTATUR I ANGOLA

«Vi bygger et sosialistisk samfunn med massenes støtte», sier Angolas statsminister Lopo de Nascimento i et intervju i **Diario de Luanda** 6. april 1976. I virkeligheten er det et kapitalistisk samfunn med borgerskapets diktatur over proletariatet og det arbeidende folket som bygges opp i Angola.

MPLA skryter av at arbeiderne kontrollerer fabrikkene gjennom de såkalte arbeiderkomiteene. Franske journalister besøkte i fjor en stor kaffeplantasje som formelt sett er eid av statselskapet CADA. De fant at plantasjonen fortsatt ble administrert av selskapet Espiroto Santo (Den Hellige Ånd) som etter nasjonaliseringene i Portugal nå har sine største eiendommer i Angola og Brasil. «Arbeiderkomiteene? De er bare et rådgivende organ», svarte den administrerende direktøren, og la til at «ledelsens makt er intakt».

MPLA-regjeringa har vedtatt en lov som gir fra 2 til 8 års straffearbeid for «økonomisk sabotasje». Ifølge ei erklæring om loven som ble offentliggjort i **Diario da Republica**, 5. juli 1976 «omfatter begrepet økonomisk sabotasje alle aktiviteter som kan hindre gjennomføringen av den revolusjonære prosess på den nasjonale økonomiens område». Å «Lamme økonomiske foretak gjennom streiker som fagforeningene ikke har tatt initiativet til» er et av eksemplene som gis på «Sabotasjehandlinger».

MPLA-SOLDATER MOT STREIKENDE ARBEIDERE

MPLA har gått i spissen for å knuse arbeiderklassens kamp mot det borgerlige diktaturet og den sovjetiske sosialimperialismen.

I februar 1975 (mens de tre frigjøringsorganisasjonene dannet ei fellesregjering) gikk MPLA i spissen for å sende tropper mot streikende havnearbeidere i Lobito.

Seinere har bølgen va «ulovlige» streiker bare økt. I mai 1975 streiket havnearbeiderne i Luanda. I januar 1976 måtte MPLA-regjeringa sjøl innrømme at streiker blant lærere, elektrikere, sjukhuspersonell, mekanikere og funksjonærer hadde lammet alle servicenæringer i Quibala og distriktene rundt denne byen.

Våren 1976 var det omfattende streiker i de statlige bedriftene Siga og Textang innafor sisal- og tekstil-

produksjon. (Washington Post 2. juli 1976).

ARBEIDERKLASSEN REISER KAMPEN

De omfattende streikene er bare ett uttrykk for den kampen arbeiderklassen om andre lag av folket er i ferd med å reise i Angola mot det borgerlige diktaturet og sosialimperialismen. Det har vært omfattende demonstrasjoner mot dyrtida og mangelen på nødvendige dagligvarer. En del varer som fortsatt kan skaffes har etter hvert så dyre at vanlige folk ikke har råd til å kjøpe dem. Samtidig som prisene stiger har regjeinga innført lønnsstopp (Diario de Luanda, 5. juli 1976) fordi lønningene ikke har svart til produktivitetsutviklingen og dermed bidratt til inflasjonen» (uttalelse fra daværende finansminister David Machade, sitert fra Lisboa-avisa Luta Popular 6. juli 1976).

Også kampen for de borgerlig-demokratiske rettighetene blir organisert. Etter at MPLA vant militær kontroll over Luanda stengte de flere opposisjonelle aviser og radiostasjonen Qudia Baguela. Etter dette siste overgrepet demonstrerte 600 arbeidere og studenter illegalt i Luanda.

MPLAs BRUTALE UNDERTRYKKING

MPLA har gått til rasende angrep på arbeiderklassen og andre som organiserer kampen mot det borgerlige diktaturet og mot sosialimperialismen. Streikende arbeidere blir omtalt som «forrædere», «sabotører» og «agenter for imperialistisk kolonialisme».

En rekke progressive, også tidligere aktivister i MPLA, har blitt kasta i fengsel. I april 1976 arresterte det hemmelige politiet, DISA, over 100 medlemmer og ledere fra gruppa Revolta Activa (ei utbrytergruppe fra MPLA).

MPLA tar i bruk tortur mot fengslede progressive. Hittil er minst to slike tilfeller blitt avslørt, Joao Baptista og Gentil Viana. (Kilden for disse opplysningene er Lisboa-avisa Bandeira Vermelha).

Sikkerhetsagenter fra Cuba står sentralt i arbeidet med å bygge opp voldsapparatet i Angola. 1. mai i fjor ble dette klart demonstrert: «I Luanda var kubanske sikkerhetsagenter synlige overalt under paraden 1. mai mens de instruerte sine angolesiske kolleger i metoder for å ta seg av store menneskemengder». (David Ottaway i The Guardian, 6. juni 1976).

Politisjefen i Angola heter Andre Petroff. Han var i fjor på studietur i utlandet for å lære seg teknikk, «organisasjonsprinsipper og ideologi». To an de landa han besøkte var Italia og DDR.

SAMMENFATNING

Det angolesiske folket er idag underlagt det brutale diktaturet til sosialimperialismen og deres innenlandske støttespillere. Utviklinga sjøl har fullt ut bekrefte det kommunistiske og andre anti-imperialistiske tidligere hevda, at den reaksjonære borgerkrigen aldri kunne føre frigjøring for arbeiderklassen og folket i Angola.

Når SV og andre revisjonister i Norge idag framstiller Angola som et land der sosialismen bygges, avslører de seg nok en gang som støttespillere for sosialimperialismen og svikere av Angolas folk.

Alle anti-imperialister må avsløre disse løgnene og fortsatt mobilisere støtte til den kampen folket i Angola fører mot utenlandske og innenlandske undertrykkere. Med våpen i hånd kasta dette folket portugiserne på havet, med våpen i hånd skal de også vinne full frigjøring og uavhengighet.

Påska står for døra - en tid da mange leser kriminalromaner. Liksom all annen litteratur er heller ikke kriminalromaner løserevet fra klassekampen. I Norge er politiromanene «på vei ut» til fordel for den hardkokte skolen innafor kriminal-litteraturen. Den hardkokte skolen oppsto i 19340-åras USA, samtidig med økonomiske kriser og massearbeidsløshet. «Hva må gjøres» har sett nærmere på denne retningen.

Den hardkokte skolen i krim'en:

SKJØNNMALING AV VOLDS-APPARATET

Da politiromanene blei servert i Norge midt i 60-åra, med Sjøvall & Walløe (S&W) som de viktigste forfatterne, blei det for mange det første møtet med «realistiske»

tredve-åra, de beste skrevet av Dashiell Hammet og Raymond Chandler. Både Hammet og Chandlers bøker er nå lettere å få tak i. De er billigst og best å lese på engelsk, men er også oversatt til norsk.

heten, symptomer på et sykt samfunnssystem i opprætning.

«EN VILL OG UBEREGNELIG SKIFTENØKKEL»

Privatdetektiven bruker da også metoder som var helt ukjente i kriminallitteraturen fra før. Nå var det ikke mye snakk om den elegante, engelske adelsmann som på bakgrunn av et merkelig sammentreff og sin umåtelige inntelligens finner ut at det er butleren som har myrdet den rike onkelen. Tvertimot. Hammetts fast «privat-eye», Sam Spade sier: «Min måte å etterforske på er å kaste en vill og uberegnelig skiftenøkkel inn i maskineriet - og vente og se hva som kommer ut når det eksploderer.»

Forfatterne av de hardkokte kriminalromanene hadde som regel en slags sosial bevissthet om det samfunnet de levde i, sjøl om den var ulik fra forfatter til forfatter. Hammet var erklært kommunist, og blei fengsla i McCharty-tida. Raymond Chandler var også kritisk om ikke så bevisst som Hammet.

«... en vill og uberegnelig skiftenøkkel inn i maskineriet».

kriminalromaner. Disse to fikk ord på seg for å væfre progressive, bl.a. fordi de gjennom å vise sentraldirigeringa av det svenske politiet også fortalte om den økende fasciseringa.

Etterhvert begynte stadig flere å forstå at S&W ved å sette politifolk som helter faktisk bidro til en sterk skjønnmaling av politiet. Dessuten var det alternativet S&W la opp til langt fra noe sosialistisk alternativ. Nei, S&Ws evangelium var en populistisk idealisme hvor «tilbake til naturen og glade dager» var i jerna.

S&W er medlemmer av VPK, det svenske revisjonistpartiet. I dag fungerer bøkene deres som **borgerlig** underholdningslitteratur mynta på progressive lesere.

Men gjennom kontakten med S&Ws kriminalromaner var det mange av oss som fikk mersmak på realistisk kriminallitteratur. Søkelyset blei snudd mot inspirasjonskildene til S&W - som var de hardkokte kriminalromanene fra

DETEKTIVEN TIL ANGREP PÅ BORGERSKAPET

Den hardkokte «privat eye»-detektiven blei først presentert i det amerikanske kriminalmagasinet «Black Mask» hvor Hammet og Chandler skreiv noveller sammen med mange andre. I og med Hammetts romandebut i 1929 med «Red Harvest» begynte genren virkelig å blomstre. «Red Harvest» kom ut samme år som det store børskrakket i New York. I USA var det altså økonomiske kriser, massearbeidsløshet, store streiker og demonstrasjoner. Inn i denne virkeligheten gikk «privat eye»-detektiven til angrep på det borgerlige samfunn.

Aldri hadde kriminallitteraturen framvist en sånn helt før! En privatdetektiv som slåss mot organisert forbryterskapsomhet og korrupte politikere, og som like gjerne blir banka opp av purken som av forbryterne. Og aldri hadde noen før i kriminallitteraturen turt å si hva kriminalitet og vold er i virkelig-

han sa at kriminallitteraturen må omhandle virkelige mennesker i en virkelig verden. Og akkurat det gjør vel de hardkokte kriminalromanene bedre enn de fleste andre romaner, krim eller annet.

KRITISK GJENOMLESING

De hardkokte kriminalromanene skildrer det kapitalistiske samfunnet i opprætning. Derfor er de også verdt en kritisk gjennomlesning. Men hovedsvakheten til disse kriminalromanene er at de aldri har et uttrykt, sosialistisk perspektiv. Arbeiderklassen blir aldri beskrevet som den drivende krafta i samfunnet, men bare som en undertrykt og fattig befolkning som ikke har noe å stille opp mot mafia og brutale politifolk.

Likevel. Det er snart påske, og hvis du allerede har lest Jon Michelets Jernkorset/Kapitlet som ble vekkt - så kan vi trygt anbefale en kritisk gjennomlesning av Hammett og Chandlers kriminalromaner.

foran 1. mai

— **Hvorfor legger AKP(m-l) så mye arbeid i å mobilisere til klassekamptoget 1. mai?**

— Svaret finner vi bl.a. i historia. Første gang 1. mai ble feira var i 1890. Over hele Europa og i Nord-Amerika var det demonstrasjoner og streiker for et felles klassekrav: 8 timersdagen. Friedrich Engels slo fast at dette gjorde den gamle parola fra Det kommunistiske Manifest, «Arbeidere i alle land, foren dere», til virkelighet. Siden da har 1. mai vært en samlende demonstrasjonsdag for arbeidere og undertrykte over hele verden. Gjennom å reise sine viktigste økonomiske og politiske krav og vise internasjonal solidaritet blir proletariatets klassevisshet og kampene sterkere. Faglig 1. mai-front er et direkte uttrykk for denne stolte tradisjonen.

— **Hva slags tradisjon er det da at Sam.orgs tog representerer?**

— Forsøket på å lamme og likvidere arbeiderklassens kampdag innafra. I den første tida 1. mai ble feira forsøkte borgerskapet sjølsagt å kbeke arbeidernes kampvilje med vold og undertrykking. For å kunne demonstrere ble det organisert «ulovlige» streiker. Brutal politimakt ble satt inn for å stoppe toga. I mange land er dette fortsatt

1. mai nærmer seg. Hvilket tog skal du slutte opp om? Det er et viktig spørsmål for alle progressive og et emne som nå tas opp i fagforeninger og klubber, i beboerforeninger og studentersamfunn. To alternativer og linjer står skarpt mot hverandre. Det ene er klassekamptoget, Faglig 1. mai-front. Det andre er

FAGLIG 1. MAI FRONT BREDT KLASSEKAMPTOG

situasjonen. Men i stadig flere land måtte borgerskapet resignere, demonstrasjonene var kommet for å bli. Mange plasser ble 1. mai offentlig høytidsdag, som i Norge.

Derfor måtte taktikken skifte. Endel av det åpne borgerskapet har sjølsagt fortsatt med barnslige reaksjonære protester, de brenner bråte i hagen, snakker om 'arbeids dag', og det er vel også den eneste gangen i året de klyper neven i fysisk arbeid. Men hovedtattikken måtte bli en annen, å ta festninga innafra, med byråkratkapitalistene i DNA-ledelsen som trojansk hest.

Konsekvensene så vi lenge før siste verdenskrig, og i etterkrigstida blei forfalltet fullstendig åpenlyst. I stedet for internasjonal solidaritet ble 1. mai-toga ei mønstring for NATO og USA-imperialismen. Isteden for å uttrykke arbeiderklassens krav og kamp, ble togene et redskap for klassesamarbeidsideologi og angrep på streikeretten.

Da vi marxist-leninister fra 1968/69 av gikk i spissen for å mobilisere til Rød Arbeiderfront, seinere Faglig 1. mai-front, så gjenreiste vi også klasseinnholdet i mai-dagen.

— **Og i den borgerlige pressa, fra Aftenposten til Friheten og Ny Tid, skrives det da opp om at Faglig 1. mai-front er et «AKP-tog».**

— Det har de hylt i alle år, uten at det har hjulpet dem noe. Alle, også revisjonistene, veit at Faglig 1.

mai-front er et enhetstog og den eneste virkelige massemønstring. Deres problem er at stadig flere klassebevisste arbeidere og andre progressive ikke biter på den primitive anti-kommunismen. De ser at AKP(m-l), i motsetning til DNA, NKP og SV-ledelsen, virkelig kjemper for enhet på klassekampens grunn. Vårt partis linje er å

Sigurd Allern

arbeide for et bredt klassekamptog, vi ønsker ikke å erstatte denne mønstringa med et partiarrangement.

Se på opplegget i Oslo i år, med sprekken i Oslo samorg. Der støtta revisjonistene hovedparola om

klassemøte i Samorgs og DNA-pampenes regi, evt. supplert med et særskilt SV-arrangement.

For å klargjøre kommunisenes syn på dette og betydninga av 1. mai-arbeidet har Hva Må Gjøres intervjuet Sigurd Allern fra AKP(m-l).

nes streik, med moralisering over at arbeiderne ikke hadde overlatt saka til Skedsmo Samorg! «KUL» vifter med det røde flagget for å angripe det røde flagget, de er provokatører som bør holdes lengst mulig unna enhver klassekampdemonstrasjon.

— **Hvilken rolle kan studentene spille i 1. mai-mobiliseringa?**

— Foran Rød Arbeiderfront-toget i 1969 husker jeg debatten i DNS om 1. mai som et vannskille i studentbevegelsen. For første gang ble det et nødvendig og skarpt brudd, med marxist-leninistene og virkelig progressive på den ene sida og en allianse av studentpamper fra SF, studentvenstrelaget og DNA på den andre. Etter den 1. mai debatten åpna en fyr som Andreas Hompland knapt nok sin munn mer i DNS, siden har han mimra anti-kommunismen sin fram fra asylet i Dagbladets spalter. Den våren kom også Universitas for første, og foreløpig siste gang, med et 1. mai-nummer som forsvarte arbeiderklassens interesser. Studentaristokratiet, med Arvid Sveen i spissen, forsøkte forgjeves å få det inndratt, men Universitas på ble delt ut i masseopplag på gata. Sânt viser betydninga studentbevegelsen kan ha.

Det er en sjølsagt sak at hoved-mobiliseringa til toget ikke er på

klassemøte i Samorgs og DNA-pampenes regi, evt. supplert med et særskilt SV-arrangement.

For å klargjøre kommunisenes syn på dette og betydninga av 1. mai-arbeidet har Hva Må Gjøres intervjuet Sigurd Allern fra AKP(m-l).

universitetene og høyere læresteder. Men jeg vil si at det de siste toga har gått færre studenter i klassekamptoga enn det som burde være mulig. Mens den faglige seksjonen har økt fra år til år, siste år også med et gjennombrudd blant fremmedarbeiderne i Oslo, så kan ikke det samme sies om oppslutninga fra lærestedene. Hvorfor?

Jeg trur at det de seinere åra har vært en for snever og sekterisk innretting på mobiliseringsopplegget. Målsettinga må være at 1. mai-aktivistene i brei målestokk kontakter og diskuterer med progressive studenter, oppsøker dem, svarer på tvil og spørsmål, forklarer betydninga av å gå i toget. Det er ikke nok å sette opp noen stands og plakater. Hvor har det blitt av konfrontasjonene med opportunistene? Ikke noe er så lærerikt for folk som å få falske «sosialister» og «kommunister» avslørt i friluft. Vil de ikke, så dra dem med, oppsøk dem, polemiser mot dem på stands, veggaviser og møter.

En siste ting er lokale paroler. Har ikke studentene økonomiske og politiske interesser å forsvare mot staten og monopolkapitalen? Så formuler dem i krav og paroler! Organiser gjerne aktivitetsmøter som sjøl diskuterer og utformer dem. Gjennom å slutte opp om Faglig 1. mai-fronts tog vil progressive studenter knytte seg til det klassebevisste og kjempende proletariat, slutter Sigurd Allern.

FAREWELL,
MY LOVELY
RAYMOND
CHANDLER

THE
THIN
MAN
DASHIELL
HAMMETT

1. mai-aktivister på nordisk i Oslo:

Arbeidet med å skape et slagkraftig og komiteer i arbeid for å trekke så mange stort Faglig 1. mai-front tog har starta studenter som mulig med i klassekamp-over hele landet. Også på universitetene toget. «Hva Må Gjøres» har tatt en prat og de høyere lærestedene er arbeidet i med endel medlemmer i komiteen på gang. På de aller fleste fagene på Nordisk institutt for å høre hva de har Univer- sitetet i Oslo er det lokale gjort av erfaringer så langt.

«Lag en lokalkomite i hvert hull»

KNYTT STUDIENE TIL PRAKSIS!

— Det er over en og en halv måned til 1. mai, likevel har dere starta arbeidet. Hvorfor det?

Steinar: Faglig 1. mai Front er ikke bare en arrangementskomité. Vi vil ha igang en politisk massebevegelse fram til 1. mai. Diskusjoner på parolegrunnlaget er nesten like viktig som det å gå i gatene sjølve dagen.

— Hva slags erfaringer har dere i komiteen så langt? Har dere noen tips om hvordan andre burde organisere seg?

Jan: Vi har blitt enige om at det er lurt å ha korte, effektive komité-møter som tar opp de motsigelsene vi har møtt når vi er ute å propanganderer politikken vår. Vi pleier å ta en runde hvor vi oppsummerer erfaringene fra arbeidet. Samtidig tar vi sikte på at disse møtene skal virke til å konsolidere oss på politikken, slik at vi blir i stand til å jobbe bedre som aktivister.

— På hvilken måte driver dere studier?

Steinar: En måte er å bruke et fastere opplegg med innledning osv. på et konkret spørsmål. En annen måte er å diskutere ting etter hvert som vi møter dem hos

som blir mye diskutert her på universitetet.

STUDENTENE MÅ STILLE MED EGNE PAROLER 1. MAI

Jan: Vi hadde også en bra diskusjon om lokale paroler. Der fikk vi spørsmålet om studentene har rett til å stille egne krav. Det er viktig å få gjennomslag på at vi har det, for det finnes enkelte som sprer ideen om at studentene er en privilegert gruppe som ikke har egne interesser å forsvare.

— Hva slags krav og paroler stiller dere på instituttet deres?

Jan: Vi har ikke diskutert det fullt ut og vedtatt endelige paroler, men når vi prater om det i gruppa mi kom vi frem til endel konkrete saker.

Mette: Gjennom lånekassa retter staten nå harde angrep på studentene på vårt fakultet. Fra nå av skal det ikke bli mulig å ta grunnfag på tre semester, fordi vi bare skal få lån for to.

Denne saka er viktig for norsk-studentene og må taes opp når vi diskuterer parolene nærmere. Det er viktig at vi tar fram slike saker som angår alle studentene på faget. Vi må ikke falle i fellen med å lage oppkonstruerte skrivebordsparoler.

EN KOMITE I HVERT HULL

— Dere har delt komiteen. Hva er fordelene med det?

Harald: Vi følger parolen om «en komite i hvert hull»...Fordelen med dette er at vi minsker det byråkratiske arbeidet og at vi blir bedre i stand til å nå ut til folk på instituttet. Delinga etter fagtrinn betyr at vi lettere kan følge opp forskjellige grupper, forelesningsrekker osv.

— Dere har fått en del navn på lister allerede.

Hvilke fordeler er det med å arbeide med lister?

Steinar: En ting er at vi får oversikt over hvordan vi ligger an i arbeidet. Viktigere er det at listene er en god grunn til å diskutere med folk. Når folk skriver seg på, tar de et politisk standpunkt som er mer bindende, og det er gode muligheter for å verve dem som aktivister.

LEGG VEKT PÅ DET ØKONOMISKE ARBEIDET

— Er det andre ting dere synes det er viktig å fortelle om?

Jan: Jeg vil understreke den måten vi driver det økonomiske arbeidet på. Vi mener det er viktig å samle inn penger til de lokale komiteene så de blir sjølberga økonomiske enheter.

HMG: Hva bruker dere penger til?

Steinar: Vi har bygd en stand som kosta en del. Seinere kommer det utgifter til løpesedler, papir til veggaviser, transparentstoff osv.

Vi bygger på tidligere erfaringer som sier at hvis vi ikke tar det økonomiske arbeidet alvorlig, kan det ende med at utgiftene blir dekket fra få lommer.

For å få inn penga har vi tenkt å holde en fest når det nærmer seg 1. mai. Vi ber også tenkt å arrangere kakelotteri eller noe sånt. Så driver vi selvfølgelig med regulær inn-samling fra folk som støtter Faglig 1. mai Front.

Harald: Jeg synes det er viktig å understreke at vi bygger på prinsippet om å være sjølberga. Vi får ikke penger av noen andre og vil heller ikke ha det.

Økonomien skal sikres gjennom politisk forståelse. Vi stoler på oss sjøl og de folka som skal gå sammen med oss. Det kommer til å gå bra.

Det store flertallet av unge under utdanning er undertrykt av staten og borgerskapet. I dette finner vi grunnlaget for at studentene med full rett kan reise egne krav 1. mai.

Ungdom under utdanning: Reis egne krav 1. mai!

POLITISK OG ØKONOMISK UNDERTRYKKING

Flertallet av studentene er undertrykt såvel politisk som økonomisk. Idag opplever vi ikke minst den politiske undertrykkinga gjennom ulike angrep på våre demokratiske rettigheter. Borgerskapet frykter en kjempende studentbevegelse, og vi knekke kampen gjennom yrkesforbund, disiplinærdomstoler, knebling av allmøter og på andre måter.

Samtidig vil staten presse gjennom en omfattende rasjonalisering av all utdanning, og innføre et utdanningssystem som fullt ut fyller monopolkapitalens behov. Konsekvensen for studentene er hardere arbeidspress, mer stress og

ferdig. Den står ikke i motstrid til verken arbeiderklassens eller andre undertrykte interesser.

Vi må se 1. mai som en viktig anledning til å slåss for våre egne krav, og samtidig vise at vi har felles fiende med arbeiderklassen og andre grupper, og at vi finner vår plass i kampfronten mot denne fienden.

TUSENER BAK PAROLENE

På 1. mai-dagen må tusenvis av studenter over hele landet samles bak paroler som fordømmer de statsdikterte balgeregne, som krever rett til fritt politisk arbeid på lærestedene og som krever en skik-

enhetsfront med sosialismen som langsiktig mål. Den politiske innrettinga tar utgangspunkt i arbeiderklassens interesser, og det klassebevisste og kampvillige proletariatet utgjør kjerna i toget.

Men for arbeiderklassen er det av avgjørende betydning at det evner å samle andre undertrykte rundt seg. Lenin sier om dette:

«Mens borgerskapet splitter og pulveriserer bøndene og alle små-borgerlige lag, slutter proletariatet dem sammen, forener og organiserer dem».

Nettopp dette opplever vi i praksis 1. mai. Ved å slutte opp om Faglig 1. mai Front viser vi studentene at vi står enhetlig med kampvillige arbeidere. Ved å

Også i år skal studentseksjonene i Faglig 1. mai Front bli store og slagkraftige.

personlige tragedier og rasering av fagutdanninga på en rekke områder.

Også på det økonomiske område rettes det harde angrep mot oss. Prisene på kantiner og hybler stiger raskt, stipendandelen synker, gjeldsbyrda øker. På dette området er det hardeste angrepet uten tvil det nye forslaget til stønads-system i lånekassa. Dette vil omtrent fjerne alt som heter stipend for de fleste av oss fra 78/79.

KAMPEN MOT DETTE ER RETTFERDIG

Alle disse angrepa har møtt motstand blant studentene, og den kampen som er reist er dypt rett-

kelig studentøkonomi. Vi må reise kamp mot boligdyrtida og forsvare fagutdanninga. Samtidig må vi understreke nødvendigheten av enhet med arbeiderklassen.

Faglig 1. mai Front er alltid peca av lokale paroler. Også på lærestedene er dette viktig. På hvert institutt, i hver klasse må det reises diskusjoner om lokale krav. Sammen med arbeidsfolk og andre skal vi rette en knyttet neve mot klassefienden 1. mai, men denne neven skal ha mange fingre!

UNDER LEDELSE AV ARBEIDERKLASSEN

Faglig 1. mai Front er en brei

fremme våre egne rettferdige krav mot borgerskapet og staten, viser vi også at denne enheten er vokst fram av grunnleggende felles interesser.

Også i år vil det dukke opp folk, spesielt ledende SV-ere på lærestedene, som hevder at vi ikke skal fremme egne krav, og at å underordne seg arbeiderklassen betyr å underordne seg klasse-samarbeidslinja til ledelsen i DNA, LO, SV og «NKP». La oss samla avvise den forakten disse folka viser både for arbeiderklassen og for våre egne krav.

Vi skal sloss for at flest mulig slutter opp om hele det politiske grunnlaget til Faglig 1. mai Front, men vi skal ogsa sloss for at 1. mai 1977 betyr en kraftig styrking av vår egen interessekamp!

Tusenvis av lokalkomiteer er ryggraden i Faglig 1. mai Front. Bare gjennom en omfattende mobilisering overalt der folk ferdes, kan vi sikre ennå en seier for klassekampet.

de folka vi snakker med. Vi har valgt den siste metoden som den viktigste, men vi starta opp med en diskusjon om Svalbard, som vi regner med vil bli en av de sakene

Harald: Nå er det slik at for å gå opp til hovedfag må alle ta forberedende prøver i latin. Dette er en sak folk er forbanna på, og som vi må reise kamp mot.

HVA MÅ GJØRES

AVSLØRER

Avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund

Ei statlig nedsatt arbeidsgruppe har i forslag, og vi skjønner godt den taus- lengre tid arbeidet med t forslag til et heten arbeidet har vært omgitt med. helt nytt stønadssystem for statens låne- Forslaget representerer nemlig et kraftig kasse. Arbeidet har stort sett foregått i angrep, både på studentenes økonomi, avsondret ro, og ikke engang «de og på de ansatte i lånekassa. utdanningssøkendes representant» i ar- For staten haster det tydelig å få dette beidsgruppa, SV-eren Olav Versto, har igjennom. Konkret er ønsket at det nye funnet det nødvendig å orientere stu- systemet skal tas i bruk allerede for dentene om det som foregikk. undervisningsåret 1978/79. Å stikke Nå foreligger arbeidsgruppas endelige kjepper i hjula for disse planene blir en

NYTT LÅN/STIPEND-SYSTEM: ET KNALLANGREP!

Hovedtrekka

Det er viktig at alle studenter setter seg inn i hovedtrekka i forslaget til stønadssystem. Her går vi gjennom en del av de viktigste punktene.

TO KOSTNADSNORMER

Utgangspunktet for systemet er at kostnadsnormen blir delt i to, en såkalt grunnstønad som alle får, og et spesielt botillegg til dem som bor borte. Kostnadsnormen skal fastsettes som idag, dvs. ved indeksregulering ut fra fjorårets satser. Kravet om økt kostnadsnorm er det altså ikke lagt opp til å innfri.

BEHOVSPRØVA BOTILLEGG

Såvel botillettet som eventuelt forsørgertillegg skal behøvsprøves mot ektefelles inntekt. Som et eksempel har arbeidsgruppa sjøl foreslått en reduksjon i tillegget med 60% av det ektefelle fjener over kr. 1900 pr. måned.

Gruppa slår sjøl fast at dette kan friste mange til å inngå papirløse ekteskap, men trekker fram følgende argument mot dette:

«Det vil ikke lenger være tale om et fastsett stipend. Skillet mellom hjemmeboer og borteboer vil bare bli aktuelt ved valg av kostnadsnorm. Således vil en vesentlig del av borteboertillegget bli gitt som lån».

PROSENTSTIPEND

Og her er vi over på et kjernepunkt i det nye forslaget. Alle nåværende stipend skal bort, og i stedet skal de erstattes av et «prosentstipend». Dette stipendet framkommer ved at en får en gitt prosent av den samla støtten en har rett til.

«Prosentstipendet» er progres- sivt, og arbeidsgruppa foreslår følgende fordeling:

% - skala:		
0% av de første	10.000	
15% av de neste	5.000	
50% av de neste	2.500	
80% av de neste	2.500	
40% av de neste	10.000	
10% av resten		

Hva dette konkret vil bety for ulike stønadsbeløp framgår av:

Mulig stønadsbeløp	Stipend	Stipendandel i %	Mulig lån
10.000	0	0	10.000
11.000	150	1.4	10.850
12.000	300	2.5	11.700
13.000	450	3.5	12.550
14.000	600	4.3	13.400
15.000	750	5	14.250
16.000	1.250	7.8	14.750
17.000	1.750	10.3	15.250
18.000	2.400	13.3	15.600
19.000	3.200	16.8	15.800
20.000	4.000	20.0	16.000
21.000	4.400	21.0	16.600
22.000	4.800	21.8	17.200
23.000	5.200	22.6	17.800
24.000	5.600	23.3	18.400
25.000	6.000	24.0	19.000
26.000	6.400	24.6	19.600
27.000	6.800	25.2	20.200
28.000	7.200	25.7	20.800
29.000	7.600	26.2	21.400
30.000	8.000	26.7	22.000

Arbeidsgruppen har også gitt endel eksempler på hvordan dette vil slå ut for ulike søkere, og har valgt endel elever ved Oslo lære- skole som eksempler.

FORVERRING FOR STORE GRUPPER

Talleksemplene her bygger på det mandatet arbeidsgruppa har

fått fra staten, og de eksemplene som trekkes fram er ganske avslørende. Som vi ser vil tre av de fire tape stipend på forslaget. Den fjerde, «enslig borteboer» fra Kirkenes «redder» utvalget i land ved stilltende å forutsette at antall hjemreiser i stønadsgrunnlaget økes fra dagens 2 til 3! Hvordan de har grunn til å tro at staten vil gå med på dette, forklarer de ikke!

ET ANGREP PÅ DET STORE FLERTALLET

Forslaget representerer et grovt angrep på økonomien til det store flertallet av de utdanningssøkende. Det vil låse fast stipendandelen på et helt uakseptabelt nivå, og mye tyder på at også et forslag om renter i

Kampen er igang

Kampen mot det nye stønadssystemet er allerede igang. Gjennom vedtak på sitt landsmøte har lærerskolestudentene stilt seg i spissen. Den 13. mars demonstrerte elever fra Sagene lærerskole uta- for lånekassebygget. «Avvis det nye stønadssystemet» og «Full støtte til de

LÆR AV TIDLIGERE ERFARINGER

Bare en brei enhet og slagkraftig aksjoner fra alle utdannings- søkende kan slå dette angrepet til- bake. Motstanden må organiseres på grunnplanet, og harde kamp- midler må tas i bruk.

ansattes krav» var de viktigste parolene. landslaget for norske lærerstudenter har tatt initiativ til en landsomfattende aksjonsdag mot forslaget 31. mars. Denne bør få brei oppslutning, også fra elever og studenter i andre skoleslag.

Over hele landet må vi for- dømme det nye forslaget på allmøter og i andre fora. Vi må også vise motstanden gjennom streiker, demonstrasjoner o.l.

Samtidig er det viktig at vi når breitt ut med informasjon om hva angrepet består i. Dette er en for-

utsetning for å kunne mobilisere mange til motstand.

Start mobiliseringa mot det nye stønadssystemet nå. Fram for slagkraftige aksjoner 31. mars. Fortsett kampen til forslaget er slått tilbake, og våre økonomiske krav er innfridd!

AKSJONSDAG 31. MARS!

Nytt system:	Enslig hjemmeboer		Enslig borteboer fra Kirkenes		Gift. Fra Oslo Ektefelle student. Ingen inntekt i barn		Gift. Fra Oslo Ektefelle tjener kr. 5000,- pr. mnd. i barn	
	Netto totalstønad	Stipend	Netto totalstønad	Stipend	Netto totalstønad	Stipend	Netto totalstønad	Stipend
Dagens system Regler 1976-77	14230	635	21420	4570	19990	3990	14230	635
	14230	1000	20420	4000	19990	4000	18520	1000

Mandatet

Allerede det mandat arbeidsgruppa har fått fra staten, viser at forslaget ikke skal ta utgangspunkt i studentenes og de ansattes interesser, men tvert imot statens ønske om rasjonalisering og ytterligere innsparing.

KRAVET OM ØKTE STIPEND AVVIST

Kravet om en kraftig heving av stipendiene har brei støtte blant de utgangssøkende. Den stadig synkende stipendandelen og den stadig stigende renta er de viktigste grunnene til det gjeldsslaveriet som venter de fleste av oss etter endt utdanning. Allerede idag er det slik at med et studielån på kr. 50.000, skal en betale tilbake kr. 350 pr. måned i 28 år til lånekassa.

Dette kravet er suverent avvist i det nye forslaget til stønadssystem. I mandatet heter det nemlig om forslaget til nytt stipendsystem at det «ikke skal ta sikte på en generell heving av støtten.»

I stedet legger arbeidsgruppa opp til å splitte ulike utdannings-søkende opp mot hverandre, ved å snakke om at det saken gjelder er en «mer rettferdig fordeling av de knappe stipend-midlene». Vakkert

lyder det nesten når de sier at «de som trenger mest også skal få mest».

Vi må skjære gjennom dette, og for det første slå fast at for det store flertallet av oss betyr det nye forslaget en klar forverring i forhold til idag. Vi må holde fast på en kraftig heving av stipendiene for **alle**. Dette står sjølsagt ikke i motstrid til at folk med ekstra stort behov, f.eks. forsørgelsesbyrde, skal stipendieres særskilt i tillegg.

EDB I STOR SKALA

I arbeidsgruppas mandat heter det også: «Tallet på skjønnsavgjørelser bør begrenses mest mulig, man bør i størst mulig utstrekning operere med kvantifiserbare størrelser i reglene, og utformingen av reglene bør ta hensyn til bruk av EDB i søknadsbehandlingen».

De ansatte i lånekassa har gått hardt mot omfattende bruk av EDB. De ser dette som en direkte

trussel mot sine arbeidsplasser. De har også riktig pent på at for søkerne betyr dette mindre mulighet til individuell behandling, og at langt flere enn i dag får tilgang til personlige data.

De ansatte har i stedet krevd at antall ansatte i lånekassa økes. Vi må støtte dem i dette!

FORSLAGET TJENER STATEN

Som vi ser har staten allerede gjennom det mandatet arbeidsgruppa har fått, sikra seg at forslaget som nå legges fram bare tjener staten sjøl, og går mot interessene til de utdanningssøkende og de ansatte i lånekassa. Stipendsummen blir i beste fall konstant, mens et stort antall ansatte skal rasjonaliseres bort.

Studentene og de ansatte i lånekassa har felles interesser av å bekjempe det nye stønadssystemet, og allerede idag kan vi se spirene til en slik kampenhet.

Svin på skogen

Et av medlemmene i arbeidsgruppa er som nevnt den kjente SV-eren Olav Versto. Han er enig i hele opplegget, men vil i tillegg ha et særskilt reisestipend.

Dette er ikke det eneste svinet SV-ledelsen har på skogen i denne saka.

MOT DE ANSATTES KRAV

I forrige nummer fortalte vi om hvordan en annen kjent SV-er, Per Telhaug, som medlem av den styringsgruppa som leder omorganisering av lånekassa, hadde gått mot alle de ansattes krav i et eget notat.

De ansatte hadde gjennom sin fagforening gått ut mot dette, og oppfordra de utdanningssøkendes kontaktutvalg, DUK, til å trekke notatet tilbake.

På et møte i DUK 1. mai avviste en front fra Unge Høyre-ledelsen i NGS til SV-ledelsen i NSU dette kravet!

REDD FOR KAMP MOT FORSLAGET

For ei tid siden fikk ledelsen i NSU tilsendt 100 eksemplarer av forslaget til nytt stønadssystem med en oppfordring om å spre dem til andre utdanningsorganisasjoner og studentene. Dette har de sabotert, i alle fall er ingen eksemplarer sendt til de interesseorganisasjonene som har vist seg som kamporganisasjoner for de utdanningssøkendes interesser!

Samtidig har såvel Telhaug som Versto nektet å stille opp i Studentersamfundet i Oslo for å forsvare de reaksjonære handlingene sine.

Dette viser klart at de moderne revisjonistene på alle måter fungerer som statens redskaper innfor studentbevegelsen. Kampen mot det nye stønadssystemet og for en skikkelig studentøkonomi, må føres **mot** disse folka.

„...rett til...”

Et argument for systemet som tilhengerne av det vil komme trekkende med, er at en skal få stipend i prosent av det en har rett til i støtte, og ikke av det en søker om. La oss se litt nærmere på dette.

HVA DET GJELDER

La oss si at kostnadsnormen for borteboere er kr. 2000 pr. måned. Alle borteboere vil dermed ha rett til kr. 20.000 i stønad, og av dette i følge forslaget kr. 4000 i stipend.

Forslaget sier altså at disse 4000 kr. i stipend vil vedkommende få, sjøl om han/hun bare søker om kr. 10.000 i lån. Men la oss spørre konkret: Hvem kan klare seg på kr. 10.000 i samla støtte i året?

FIRE GRUPPER

De to viktigste gruppene er de

med ektefelle med høy inntekt, eller høy inntekt sjøl. Men for disse vil stipendet redusere kraftig på grunn av behovsprøvinga av ektefelleinntekt og/eller egen inntekt!

De vil altså ikke ha noen nytte av dette.

Den tredje gruppa er dem som vender på hvert øre, ikke kjøper aviser, går på kino osv. Kort sagt, folk som har en levestandard hverken utdanningssøkende eller andre kan godta. For disse vil situasjonen bli uforandrad.

Den siste gruppa er de som får så mye hjemmefra at de av den grunn klarer seg med liten støtte. Også dette er få.

Dermed står det klart at dette «argumentet» i hovedsak er en bløff. Forbrukerundersøkelsene nemlig at det store flertallet av studentene bruker **langt mer** enn kostnadsnormen i lånekassa. Forsøket på å framstille det som om denne regelen vil bety en forbedring for store grupper må derfor avvises.

Tjuveri

En ekstra frekkhet i det nye forslaget er at det legger opp til at staten skal stjele fra oss det grunnstipendet som alle under utdanning har rett til.

HISTORIE BAK GRUNNSTIPENDET

Grunnstipendet har sin bakgrunn i de omfattende lånekasseaksjonene i 1970. For å helle olje på vannet vedtok staten at all ungdom under utdanning skulle få et slikt stipend.

Men dette kosta ikke staten et øre. Fram til dette stipendet ble innført var det nemlig slik at foreldre som hadde barn i høyere utdanning, fikk et fratrekk i skatten lik størrelsen av dette stipendet. Dette ble nå oppheva.

Det som i realiteten skjedde var

altså at den forsørgerstøtten som tidligere ble utbetalt til foreldrene nå ble utbetalt direkte til de utdanningssøkende.

ALLE HAR RETT PÅ GRUNNSTIPEND

Det nye stønadssystemet åpner for at enkelte ikke vil få stipend i det hele tatt. Dette er i så fall ikke annet enn et frekt tjuveri av grunnstipendet. Vi må holde fast på at alle har rett til grunnstipend, og at dette stipendet skal ha en størrelse som kompenserer prisstigninga siden det ble innført.!

Pål Steigan etter Kina-besøket:

Siden oktober i fjor har det kinesiske folket under ledelse av Kinas Kommunistiske parti ført ei innbitt kampanje for å avsløre og nedkjempe firerbanden - Chiang Ching, Yao Wen - Yuan, Chang Chung - Chiao og Wang Hung - Wen. Hovedsaken i firerbandens virksomhet var forsøket på å gripe makta i partiet og staten, planene deres om å gjøre kontra-revolusjon.

Den borgerlige pressa har framstilt hendingene i Kina som et oppgjør mellom «moderate» og «radikale». Universitetsgruppa «KUL» sprer ivrig borgerskapets bilde av Kina. «KUL» hevder at borgerskapet har tatt makta i KKP, med andre ord at det har skjedd en kontra-revolusjon i Kina.

Hva Må Gjøres har bedt formannen i AKP(m/l), Pål Steigan, som var leder for AKP's delegasjonsreise i Kina i februar, om å kommentere «KUL's» «analyse» av situasjonen i Kina.

«Firer-banden ville gjenopprette kapitalismen i Kina».

FIRERBANDEN FOR GJEN- OPPBYGGING AV KAPITALISMEN

— Univrsitetsgruppa «KUL» hevder, i likhet med den borgerlige pressa, at oppgjøret med firerbanden er en borgerlig fløys angrep på en revolusjonær linje i partiet. Kommentarer?

— Som vanlig vet ikke «KUL» hva de snakker om, og de gjør svart til hvitt. Når vi ser på den politiske linja som kamerat Hua står for, og stiller den opp mot firerbandens linje, så ser vi at kamerat Hua går inn for å styrke den kollektive økonomien, bekjempe kapitalistiske tendenser i landsbruket såvel som i industrien. Firerbanden derimot oppmuntra til å utvide de private jordlappene under slagord om at de støtte de «revolusjonære som gikk mot strømmen». Vidre så oppmuntra de bønder til å dyrke de produktene som ga best priser på markedet.

Firerbanden kom med mange slagord om at de ville bekjempe borgerlig rett, men de levde sjøl et liv i luksus og korrupsjon. Jeg har sjøl sett den luksurvillaen som Wang-Hung-wen bodde i i Shanghai. Da han flytta inn beordra han enda mer luksus til villaen, og han brukte store statsmidler for å gjøre livet sitt så behagelig som mulig.

Kamerat Hua har understreka at kadrene må ta del i produktivt arbeid, og fører dermed en konkret kamp mot de privilegiene som firerbanden rana til seg.

Hua stiller oppgaven om at produksjonen må økes slik at det skal bli mulig å komme fram til det kommunistiske målet at enhver kan yte etter evne og få etter behov. Mot

dette lanserte firerbanden anti-marxistiske slagord som «det gjør ikke noe om det ikke blir noen avling, bare linja er riktig». Hadde linja deres fått gjennomslag i noe større målestokk, så hadde ikke veien vært lang til hungersnød og mangel på viktige industriprodukter. Det sier seg sjøl hvilken klasse som ville tjene på det.

Ei rik bomullsavling høstes inn i Hsinyeh fylket, Honan-provinsen, med bevegelsen for å lære av Tachai som drivkraft. Bøndene trassa sabotasjen fra firerbanden, som stempla denne bevegelsen som revisjonistisk.

Firerbanden foretrakk en arbeiderklasse uten kultur, mens kamerat Hua stiller parolen om å minske forskjellen mellom de intellektuelle og arbeiderklassen ved at de intellektuelle deltar i produksjonen og gjennom at arbeiderklassen hever sitt intellektuelle og kulturelle nivå. Firerbanden gjorde et stort angrep på undervisningspolitikken ved å senke kvaliteten på utdanninga slik at arbeiderklassen ikke fikk et heva nivå. På den måten bevarte de utdanningsmonopolet hos de intellektuelle.

Når vi ser konkret på det, så er det slik at kamerat Hua og sentralkomiteen i KKP står for ei revolusjonær linje med å føre det sosialistiske Kina framover mot kommunismen, mens firerbanden har stått for kontrarevolusjon og

gjenoppbygging av kapitalismen.

«KUL» BRUKER MAO SOM REKLAMESKILT FOR EN REAKSJONÆR POLITIKK

— I sitt forsøk på å framstille firerbanden som revolusjonære trykker «KUL» Mao Tse-tung til sitt bryst. De hevder at firerbanden er de som fører Mao's linje videre, og at oppgjøret med de fire derfor hadde vært umulig mens Mao levde. Hvordan var egentlig forholdet mellom Mao og de fire?

— For det første må vi slå fast at «KUL» aldri har vært for Mao Tse-tung mens han var i live. Ledende «KUL'ere» har uttalt at Mao var en «kinesisk plattmarxist» som «ikke skjønte dialektikken». Men de gjør det som Lenin har forklart oss at borgerskapet gjør med døde revolusjonære ledere — de bruker dem som reklameskilt for en reaksjonær politikk.

«KUL» har aldri studert og vet ingenting om forholdet mellom Mao og firerbanden. De påstår at firerbanden samarbeida nært med Mao, men de hopper da lekende lett over at formann Mao under hele kulturrevolusjonen førte en sammenhengende kamp mot de anarkistiske og reaksjonære parolene som slike medlemmer av firerbanden som Chiang Ching, Chanh

takelse i kampanja mot de fire?

— For det første må vi slå fast at «KUL» på dette punktet er helt uenig med Mao, som sa at hvis en reaksjonær bande kom til makta i Kina så ville massene reagere med en gang fordi de har et høyt politisk nivå.

For øvrig så er det slik at de alminnelige arbeiderne og bønder i Kina er langt bedre skolert i marxismen-leninismen enn noen «KUL'ere» noensinne har vært. De har vært gjennom svære og omfattende politiske kamper, hvor det gang på gang har vært borgerlige kontrarevolusjonære som har prøvd å framstille seg som mest venstre. Dessuten så har de kinesiske massene skolert seg i mange viktige klassikerverker, som har gått i opplag i mange ti-millioner i Kina. Så det «KUL» avslører er sin egen forakt for massene.

For øvrig så fikk jeg høre i Shanghai hvordan Wang Hung-wen var blitt avslørt på et masse-møte hvor han ord for ord hadde gjentatt opportunisten Lasalle's gamle påstander. Massene ropte til ham og kalte ham en ny Lasalle, ut fra at de kunne Marx' polemikk mot Gotha-programmet.

Det inntrykket en fikk overalt i Kina, også i Shanghai der firerbanden har hatt makta i ti år, var at de fire var ekstremt isolert. De

hadde ingen støtte.

KAMP MOT BEGGE SUPER- MAKTENE

— Over til noe annet. Fra SV hold hevdes det at Kina har lagt ned kampen mot USA-imperialismen og bare ser truselen fra den sovjetiske sosialimperialismen. Hva har du å si til det?

— At det er en propagandaløgn som kommer fra Moskva, og at SV i dette spørsmålet bare fungerer som høyttaler for Pravda og Kreml. For i virkelighetens verden fører Kina en innbitt kamp mot begge de to supermaktene. Det ser vi f.eks. tydelig i kamerat Li Hsien-nien's tale til vår delegasjon, hvor han legger vekt på at kampen må føres mot begge de to supermaktene, og hvor han også understreker det positive i vårt partis kamp mot borgerskapet og mot sosialimperialismen og USA-imperialismen.

Kina har ikke firt på et eneste punkt når det gjelder USA og Taiwan-spørsmålet og andre liknende saker. Det er USA som har blitt pressa til å trekke seg tilbake fra sin innringningspolitikk overfor Kina.

Når det er sagt så har Kina sjølsagt gjort en stor innsats i å avsløre sosialimperialismens aggressive karakter. De har gjort det klart at det er sosialimperialismen som idag er på offensiven og er i stand til å utløse en ny verdenskrig. Dette vil ikke SV at massene i Norge eller verden forøvrig skal vite. De går Sovjet's ærend, og derfor sprer de denne tvers igjennom løgnaktige myten om at Kina skal ha lagt ned kampen mot USA-imperialismen.

Pål Steigan.

«KUL»: Stortingsmelding 13 er progressiv!

«Gnisten» er namnet på avisa til «Kommunistisk Universitetslag» i Oslo. Her finn ein stadig glitrande dømme på korleis borgarlege grupper kan forfalske marxismen, og nytte han som grunngeving for reaksjonære standpunkt.

I det seinaste numret er det rasjonaliseringa av helse- og sosialutdanninga og Stortings-melding 13 dei hyllar som «historisk progressiv», og som eit «oppgjør med kallsorientering og privilegier» for sjukepleiarane.

«KUL» OG DNA HAND I HAND

Lat oss første trekke fram ein del sitat frå artiklen, sitat som uvanleg klårt syner «KUL» som trofaste tenarar for borgerskapet.

Når det gjeld det siste sitatet, må ein vel leggje til at og «KUL» er i stand til å sette «totalkapitalen» sine interesser i framste rekkje!

«... stortingsmeldinga representerer en progressiv utvikling innen helse- og sosialsektoren. Vi vil spesielt legge vekt på den siviliserende/samfunnsmessiggjørende funksjonen en integrering av helse- og sosialarbeiderutdanninga, vil kunne ha.»

«Den samfunnsorienterte undervisning som idag foregår i videregående skoler/DH-skolene må derfor, til tross for dens naturlige begrensning, sees som et framskritt, idet den representerer en høyere form for borgerlig dannelse enn den kristne kallsorienterte etikkklære ...»

«... teknologiske nyvinninger og økt spesialisering og differensiering har gjort en rekke tidligere menneskelige utførte funksjoner overflødige. Dette gir seg uttrykk gjennom vektlegging på assistentpersonell på bekostning av personell som utdannes på høyere nivå.»

«... AKP og SV har igjen vist sin reaksjonære karakter gjennom å kjøre i spann med de mest tilbake-liggende deler av småborgerskapet, mens sosialdemokratiet har vist seg som det skikt som er det eneste som er istand til å kjøre fram total-kapitalens behov på tvers av de tilbake-liggende fraksjonene innen borgerskapet.»

NOKRE DØME PA «DET PROGRESSIVE»

Kjerna i Stortingsmelding 13 er rasjonalisering av helse- og sosialutdanninga. Heilt ulike utdan-

ningar skal slåast saman. Vernepleiarutdanninga til dømes skal rasjonaliserast bort som eiga utdanning. 60.000 psykisk utviklingshemma får såleis ikkje spesialutdanna pleiarar. Ifølge Mork er denne utdanninga oppretta ved et misforståing! Dette er eit grotesk dømme på «den progressive utviklinga» «KUL» og DNA går i spissen for.

Assistentar med kort utdanning og kort omskoleringskurs er den nye «fleksible» arbeidskrafta som skal overta jobben til sjukepleiarane. Sjukepleiarane skal sparkast oppover til leiande/administrative stillingar. Dette fører til både hardare utnytting av arbeidskrafta og til at dei som skal ta seg av pasientane berre har kort utdanning og lite innsikt i sjukdomen til pasienten. «KUL» si støtte til denne rasjonaliseringa og harselas med paroler som tek utgangspunkt i at rasjonaliseringa også vil ramme pasientane, er erkereaksjonære og folkefiendelige standpunkt. Dei passar som hand i hanske til helse- og sosialpolitikken til DNA.

Flere studentar pr. lærar, samanslåing og rasing av ulike fagutdannningar, innsparing av 50 mill. kr. på sjukepleiarutdanninga osv. er dømme på den «progressive utviklinga».

«KUL» AVVIST MED 1000 MOT 7

I Studenterdamfunnet i haust i Oslo blei lina til «KUL» fullstendig isolert. Berre 7 gjekk mot full støtte til kravet om å avvise meldinga. I haust var det landsomfattande aksjonar med brei støtte, meir enn 7000 underskrifter blei samla inn. Vi må aavisa og isolera alle reaksjonære åtak på den rettvise kampen som er reist, anten dei no kjem frå ei lita revisjonistisk sekt som «KUL», eller frå idealane feira i DNA!

I fjor gikk det for første gang på 12 år et 1. mai-tog gjennom gatene i Longyearbyen på Svalbard. Toget sto på klassekampens grunn, og en av hovedparolene var: «Svalbard er norsk land - avvis Sovjets press».

Vi kommunister hevder at proletariatet på Svalbard gjennom dette har gått i spissen for å forsvare den nasjonale sjølråderetten mot Sovjets forsøk på å annektere det norske Svalbard. «KUL» og SV hevder at dette kravet er et uttrykk for «hemningsløs nasjonalisme» og «kamp for å utvide borgerskapets territorium».

«KUL» og SV på Sovjets side MEN SVALBARD ER NORSK LAND!

MARXISMENS UTGANGSPUNKT

Når kommunister skal besvare spørsmålet om hvilken nasjon Svalbard tilhører, tar vi utgangspunkt i den marxistiske teorien. Nettopp fordi Marx sjøl riktig slo fast at et folk som undertrykte et annet aldri kunne bli fritt, har marxismens klassikere lagt stor vekt på det nasjonale spørsmålet. En av de viktigste artiklene som er skrevet om dette, ble forfattet av Stalin i 1912, og bar tittelen «Marxismen og det nasjonale spørsmål». Denne artikkelen la mye av grunnlaget for de sovjetiske bolsjevikenes arbeid på dette området.

I denne artikkelen definerer Stalin en nasjon på denne måten:

«En nasjon er et historisk oppstått, varig fellesskap i språk, territorium, økonomisk liv og psykisk egenart, som kommer til uttrykk i felles kultur. Herunder sier det seg sjøl at en nasjon, såvel som en hvilken som helst annen foreteelse, er underkastet forandringens lov, har sin historie, sin begynnelse og slutt».

SVALBARD ER EN DEL AV NORGE

Når vi kommunister og andre slår fast at Svalbard er norsk land, bygger vi nettopp på en grundig konkret analyse av Svalbards forhold til Norge opp gjennom historia.

For et område som Svalbard, der det ikke eksisterer noen opprinnelig befolkning, blir fellesskap i territorium og økonomisk liv de viktigste kriteriene for nasjonal tilhørighet.

Når det gjelder territoriell plassering ligger Svalbard nærmere Norge enn noe annet fastland, og fra sør-enden av Spitsbergen til Finnmark er det mindre enn 600 km. Svalbard plassering på den norske kontinentalsokkelen, og dermed innvirkning fra Golfstrømmen, har ført til mange likhetstrekk i klima og dyreliv.

IKKE TILSTREKKELIG

Men territoriell plassering er ikke tilstrekkelig som kriterium. I så fall ville f.eks. Bornholm vært svensk land.

I tillegg må vi trekke inn det Stalin kaller «fellesskap i økonomisk liv». Konkrete undersøkelser viser at det har vært sterke økonomiske bånd mellom Norge og Svalbard helt siden viking-tida. De viser også at ingen annen nasjon tilnærma har hatt så sterke økonomiske bånd til Svalbard. Plassen tillater ikke at vi går gjennom dette her, men for alle interesserte kan vi anbefale «Klassekampen» nr. 13 og 15/1977.

På grunnlag av dette kan vi slå fast at det er slitet til norske fangstfolk, fiskere og arbeidere gjennom århundrer som har gjort Svalbard til en del av Norge, og som ar lagt grunnlag for at det eksisterer et norsk samfunn med over 1000 innbyggere på Svalbard idag.

byggere på Svalbard idag.

SVALBARD-TRAKTATEN ER IMPERIALISTISK

På et slikt grunnlag bygger marxister sin påstand om at Svalbard er norsk land, og ikke på juridiske spissfindigheter og imperialistiske traktater.

Svalbard-traktaten var en del av den imperialistiske røverfreden i Versailles. Den ga Norge «overhøyhet» over øygruppa, men påla Norge å åpne Svalbard for alle makter som vil utnytte ressursene der. Slik undergravde de store imperialistmaktenes sjølråderetten for å sikre sine egne økonomiske interesser.

Revolusjonære må forkaste den

imperialistiske Svalbardkontrakten, og ikke argumentere på grunnlag av den.

SOVJET VIL ANNEKTERE SVALBARD

Idag opplever vi at Sovjet, til og med i strid med Svalbard-traktaten, rustet opp militært på Svalbard. Hensikten med dette kan ikke være annet enn å forberede en full anneksjon av øygruppa, på linje med den anneksjonen Sovjet allerede har foretatt av et stort område i den norske delen av Barentshavet.

På Kapp Herr på Svalbard har Sovjet bygget en helikopterbase med omfattende militært utstyr. Basen er utstyrt med store militære helikoptere, pansrede beltebiler,

militære lastebiler og omfattende radarutstyr.

Denne basen vil være utgangspunkt for å erobre flyplassen i Longyearbyen, og dermed gjøre Svalbard til et viktig militært støttepunkt for Sovjet i rivaliseringa med den andre supermakta, USA.

Det er mot dette, og utallige andre provokasjoner fra sosialimperialismen, at arbeiderklassen på Svalbard har reist kampen for å forsvare den nasjonale sjølråderetten. De er sjøl direkte trua av Sovjets overgrep mot Norge.

«KUL» OG SV FORSVARER SOSIALISMEN

Den lille revisjonistiske «KUL»-gruppa har gått i spissen for å framstille forsvaret av den norske sjølråderetten som «nasjonalsjåvinisme». Som konsekvente forsvare av sosialimperialismen har også SV-ledelsen på Universitetet i Oslo og andre steder kasta seg på dette. La oss se nærmere på de argumentene de fører i marka.

En sak slår en i øyene først av alt, nemlig at såvel «KUL» som SV med inngrodd forakt for marxismen, i det hele tatt nekter å foreta en konkret analyse av Svalbards forhold til Norge ut fra det marxismen sier om en nasjon.

Istedet slenger de om seg med fraser som «blods- og territorialmystikk», og snakker om at kommunistene krever «full norsk anneksjon» av Svalbard. Men hvis det i det hele tatt kan være aktuelt å snakke om «norsk anneksjon» er det en forutsetning av Svalbard ikke er norsk land, og det nekter sjølsagt disse «marxistene» i det hele tatt å diskutere!

KONKLUSJONEN ER KLAR

Sjøl om de ikke kan argumentere for det, har de i alle fall kommet fram til en klar konklusjon: «KUL» og SV holder fast på Svalbard-traktaten. Dette er de frekke nok til å karakterisere som støtte «verken til norske eller sovjetiske krav».

Men under imperialismen betyr den «like retten for alle» som den imperialistiske traktaten forfekter, nettopp de sterkeste «rett» til å ekspandere og undertrykke andre. Derfor er «KUL»s og SVs linje åpen støtte til sosialimperialismen.

I en diskusjon om den nasjonale sjølråderetten i 1918 polemiserer Lenin nettopp mot folk som under dekke av å ikke ville forsvare sitt eget borgerskap nekta å sloss for den nasjonale sjølråderetten. Slike folk blei sjøl anneksjonister fordi de objektivt blir støttespillere for de store imperialistmaktenes nasjonale undertrykking, sa Lenin.

SKJØNNMALER BORGERSKAPET

I sine desperate forsøk på å forsvare Sovjet, skjønnmaler også «KUL» og SV det norske imperia-

listiske borgerskapet, ved å framstille det som forkjempere for nasjonal sjølråderett.

NATO-medlemskapet og EEC-kampen er gode eksempler på at borgerskapet er forrædere av nasjonen, og at det i imperialismens epoke er arbeiderklassen og andre progressive som må forsvare den nasjonal sjølråderetten.

Også det norske borgerskapets holdning til Svalbard bekrefter dette fullt ut. Avsløringene av sosialimperialismens opptrapping på Svalbard har dels blitt møtt med taushet, dels brukt som argument for å få USA til å engasjere seg mer på øygruppa! Revolusjonære må sjølsagt også avvise dette!

SVERTER DE SOSIALISTISKE LANDA

«KUL» har også tydd til åpenbare løgner om de sosialistiske landa for å begrunne påstanden om at vi kommunister vil «annektere Svalbard».

På generalforsamlinga i DNS sist høst hevdde de med brask og bram at Svalbard-traktaten var «rettferdig» og måtte respekteres av alle. «Beviset» var at både Kina og Albania hadde underskrevet den. Så ble det påpekt fra salen at de to landa hadde underskrevet traktaten i 1929, og at det var henholdsvis var Chang Kai-Chek og kong Zug som hadde gjort det. I tillegg hadde Kina ikke møtte fram på jubileumsfesten da traktaten var 50 år, fordi de mener at Svalbard er norsk land!

«KUL»s oppførsel da dette ble påpekt sier mye om at de ikke er forviira folk som i hovedsak er progressive, men konsekvente revisjonister og forsvare av sosialimperialismen. I stedet for å ta sjølkritikk på sine løgner, unnlot de i det hele tatt å kommentere saka. Seinere har de ikke brukt dette «argumentet», men i stedet henfalt til allment snakk om «blodsmystikk» o.l.!

REIS KAMPEN FOR SJØLRÅDERETTEN

Lenin slår fast at gjennom kampen for sjølråderetten og mot anneksjoner slutter arbeiderklassen seg sammen og forbereder det endelige oppgjøret med borgerskapet. Idag er kampen mot sosialismens forsøk på å annektere Svalbard reist, og proletariatet på øygruppa har sjøl gått i spissen.

Alle progressive er forpliktet til å støtte og delta aktivt i denne kampen. 1. mai vil klassekamp-toga over hele landet reise parola «Svalbard er norsk land, - avvis Sovjets press» som en av hovedparolene. Verken i sosialdemokratens eller revisjonistenes tog vil du finne en sann parole. Tvert imot vil disse toga bli støttet for imperialistisk utbytting og undertrykking. Slutt opp om Faglig 1. mai Front 1977. Forsvar sjølråderetten!

Namsretten godtek utkastning: **REIS BREI STØTTE TIL STUDENTANE PÅ BØ!**

Styret i Stiftelsen som driv studentheimane Gullbring og Grivi i Bø, har gått til rabierte åtak på studentane som streikar mot forsøket på å auka husleiga med 70 kr. pr. mnd. frå 1. jan. På møtet 2. mars vedtok styret at studentar

som ikkje hadde betalt husleiga skulle oppseiast og kastast ut straks. Dette måtte styret, der både ordføraren i bygda og direktøren for DH-skulen sit, trekkja attende av husleige-kontrakta gjev minst 14 dagers oppseiingsfrist.

No har det falle dom i Namsretten: Alle som ikkje har betalt husleiga innan 24. mars skal kastast ut!

Denne provokasjonen må møtast med ein storm av protestar frå alle utdanningssøkjande!

UTSUGINGSPOLITIKK

Medrekna den siste husleigeauken, 70 kr. frå 1/1-77, har husleiga på studentheimane i Bø stige med 125 kroner sidan april -76. Dette blir en auke på 125 kr. berre på 9 månader! Til overmål har styret i Stiftelsen alt varsla ny husleigeauke på kr. 33 til sommaren. Blir ikkje denne utsugingspolitikken slegen attende vil studentane i Bø få ein husleigeauke på kr. 158 eller 65% på litt over eit år!

Studentane på Gullbring og Grivi har nekta å godta husleigeauken fra 300 til 370 kr. pr. hybel. Med stor oppslutnad har dei gått til husleigestreik. Hovudkravet er ingen husleigeauke og at staten må betala.

BORGARSKAPET I BØ OG STATEN BAK UTUGINGS-POLITIKKEN

Studentheimane er gos forretning for borgarskapet i Bø. Gullbring studentheim blei bygd vegg i vegg med Bø hotell, ved tomtevalet blei det understreka at dette blei gjort for å ta omsyn til hotellet sitt behov for utvida drift om sommaren. Idag leiger hotellet studentheimen 2 mnd. om sommaren for kr. 40.000. Dette blir ei husleige på kr. 278 pr. mnd. for ein hybel. Utleigeprisen er 70 kroner pr. døgn. Med full utleige kan hotellet tena inn heile leiga på 7 dagar! Resultatet er sjølvsagt stor

profitt for hotellet.

Den andre studentheimen, Grivi, er på reine billegsalet om sommaren. Han har dei siste åra vore utleigd til den kristne pensjonatkjeda Williams a/s. Dette er ei landsomfattande kjede der KFUM har aksjemajoriteten. Williams slepp unna med kr. 45 pr. måned i leige!

Studentane er bundne til 10 månaders kontrakter, sjølv om dei fleste av dei berre brukat hybelen i 9 månader i året. Det fins dome på at Williams a/s har leigd ut hyblar medan studentane betalar leige, og på at hyblar ikkje har vore innflyttingsklare når studentane kjem attende.

Den same kristne pensjonatkjeda driv og kantina på Distrikthøgskulen. Trass i direkte subsidi-ering med gratis lokale, skruvar dei prisane i veret. Kaffiprisen har stige med 75% på kort tid, middagsprisen ligg på 10,50 - 12,50. Dessuten har dei freista å pressa kantinepersonalet til å gå under tariffen.

På Grivli studentheim vart det bygd balkongar til hyblane av di dei skulle leigast ut om sommaren. Dette førte til at staten reduserte statstilskotet med 100.000 kr. «fordi dette var i strid med forskriftene». Studentane må altså betale dette dobbelt med ekstrautgifter og tap av statstilskot.

Desse døma viser tydeleg korleis Bø hotell, Williams a/s og staten

tener på denne utsugingspolitikken. Styret for Stiftelsen, med DH-direktøren og ordføraren i brodden stiller seg lojalt i spissen for forsøka på å velta nye byrder over på studentane. Å stø borgarskapet i Bø og lata staten gå fri er deira line. Husleigene må aukast av di det er rekneskapsmessig naudsynt er hovudargumentet deira, men dei våga ikkje eingong å leggje fram rekneskopen!

SVAR FRÅ STUDENTANE: STREIK!

Studentane på Gullbring og Grivi har møtt åtake med kamp. Dei betalar no inn gamal leige på sperra konto. Dei har reist krav om auka statlege løyvingar til studentheimane. Styret i stiftelsen som driv heimane er oppmoda om å støtta krava, som er retta til staten.

Styret i stiftelsen har i praksis synt seg som støttespelarar for staten og motstandarar til studentane. På eit streikemøte 1. mars innleia både ordføraren og direktøren på DH-skulen. Begge prøvde å overtida dei streikande om at aksjonen måtte avblåst. Verknaden var minimal: Mot 3 røyster vart det vedteke å halde fram med aksjonen.

TRUGSMÅL OM UTKASTING

Dagen etter kom styret saman til møte. Vedtaket dei fatta syner klårare enn noka gong tidlegare kva side styret står på. Møtet

Gullbring Studentheim

vedtok at alle som ikkje hadde betalt inn alt dei skulda innan 8. mars, var oppsagt og skulle kastast ut straks. I iveren etter å få kasta ut studentane som streika, gløymde dei jamvel at husleige-kontrakta set utkastingsfrist på 14 dagar. Styret måtte gå attende på dette trugsmålet.

STATEN FRÅSKRIV SEG ALT ANSVAR

8. mars var representantar frå aksjonsutvalet på studentheimane i Kyrkje- og Undervisningsdepartementet for å krevja svar på kravet om statstilskot.

Svaret var blankt nei. KUD gjekk prinsippielt mot slike tilskot, slik dei har gjort i liknande saker. Samstundes vart det klagt over at det stendig dukka opp slike saker.

Utsendingane frå aksjonsutvalet vart sendt vidare til Husbanken. Der var det sjølvsagt ikkje mogeleg å treffa nokon «som hadde ansvar for dette området».

Kravet om at staten er ansvarleg for studentane si velferd er eit rettferdig krav. Dette svaret og innstillinga fra Alstadheimutvalet syner at staten vil fråskriva seg alt ansvar. Dei drastiske planene som Lånekassa har utarbeida (sjå

annen artikkel i dette nummeret) for å skjera bort både grunnstipend og bortbuarstipend er uttrykk for den same lina. Det er berre kratige aksjonar som kan slå attende denne lina. Studentane i Bø er eit føredøme i denne kampen.

NAMSRETTE HAR GODKJENT UTKASTING 24. MARS!

MØT DENNE PROVOKASJONEN MED STORM AV PROTESTAR!

Dette reaksjonære vedtaket må møtast med ein storm av protestar frå utdanningssøkjande over heile landet. Streiken er ein rettferdig, kollektiv aksjon. Med individuelle oppseiingar og trugsmål om utkastning prøver styret å splitta dei streikande.

STÅ SAMAN - AUK STØTTA

Tidlegare røynsler, m.a. frå husleigestreiken i Tromsø i 1975, ciser at slike truslar kan bli slegne til jorda. Føresetnaden er at dei streikande står samen, at dei er viljuge til å setja hardt mot hardt og at dei har brei støtte i ryggen. Då Tromsø-studentane, med dei tilsette i ryggen, truga med boikott

av kantiner og universitetsorgan og andre militante aksjonar, måtte styret i Samskipnaden gje etter. Bryggearbeidarane sin einskaplege kamp mot streikebryteri og politivold er eit anna døme.

Studentane i Bø har vist veg for andre ved å stå samla på ei kamp-line. Utfallet av kampen vil vera avhengig av at ein held fast på denne lina.

STRIKEN VIKTIG FOR ALLE STUDENTAR

Studentane og andre utdanningssøkjande sine levekår blir utsett for harde åtak gjennom t.d. husleigeauke, nedskjeringa av stipenda osv. Desse åtaka må møtast med kamp. Ved å gå til husleigestreik vann Sogndalstudentane i haust ein viktig delsigjer - husleigeauken vart resusert fra 220 kr. til 60 kr.

Streiken i Bø er viktig for alle studentar. Send støttevedtak og førebud støtteaksjonar. Støtt dei rettferdige krava og møt utkastningstruselen med ein storm av protestar.

Støtte kan sendast til:
Aksjonsutvalet,
Gullbring studentheim
Bø

Fire institutter i kamp!

Uravstemninga om valgordninga ved Universitetet i Oslo sist høst, ga de fleste steder flertall for de statsdikterte valg-reglene. Men på Historie, Sosiologi, Psykologi og Sosialantropologi ble det flertall for at studentene sjøl skulle bestemme valgreglene sine.

Studentene ved de fire instituttene har fulgt opp dette, og stilt seg i spissen for kampen mot statsdiktat og tvangsregler. De har møtt hard motstand fra universitetsledelse, studentaristokratiet og andre fiender innafor studentbevegelsen.

KAMP FOR STUDENT-DEMOKRATIET

Studentene ved de fire institut-

tene slåss for retten til å velge sine representanter slik flertallet sjøl ønsker det. De slåss for retten til å

binde sine valgte representanter til det synet grunnplanen har, og til å kalle tilbake representanter som sviker deres interesser.

Ved å stille seg i spissen for kampen mot de statsdikterte valg- og styringsreglene, retter de også et slag mot det omfattende oppkjøps-systemet staten vil innføre.

Dette systemet skal sikre gjennomføringa av det staten kaller «demokrati», studentrepresentanter som bare er ansvarlige overfor staten og universitetsledelsen, som har taushetsplikt overfor studentene og er unndratt enhver kontroll fra grunnplanen.

For å sikre effektiviteten i systemet skal studenttillitsmennene økonomisk knyttes til staten med stramme bånd. Ved det nettopp avholdte valget til kollegiet ved Universitetet i Oslo, ble det foreslått en samla godtgjørelse til representantene på kr. 140.000. Resultatet ble noen ti-tusener lavere.

STUDENTRÅDET TIL KAMP FOR STATENS LINJE

Denne saka har klart avslørt flertallet i Studentrådet i Oslo som løpegutter for staten, og forrædere av studentenes interesser.

Etter oppdrag fra kollegiet arrangerte Studentrådet, der DKSF

og Grønt Gras har flertallet, sjøl valg på historie etter de statsdikterte reglene. Bare DKSF stilte opp i dette «piratvalget», og fikk dermed også samtlige «representanter». Det sier mye om tilslutninga blant studentene til dette råtne utspillet, at bare 90 stemmer ble avgitt ved urnene!

Denne fiaskoen, og sterk motstand fra studentene, har ført til at foreløpig er ikke liknende provokasjoner forsøkt på de tre andre instituttene.

PROVOKASJONENE FORTSATTE

På Studenttingmøtet som skulle behandle godkjenning av de nye representantene, møtte mange studenter fram for å vise sin støtte til de demokratiske valgte representantene fra sosiologi, sosialantropologi, historie og psykologi. Men pampene vendte som vanlig det døde øret til, og vedtok å utestenge disse representantene fra såvel Studentråd som Studentting. De tre representantene fra Universitetet SV støtta dette.

Men ikke nok med det, samtidig vedtok tinget å godkjenne «pirat-representantene» fra farsen-valget på historie, også dette med aktiv støtte fra SV-erne!

SV SVIKER KAMPEN MOT STATSDIKTATET

Klarere kan det neppe demonstreres at USC er støttespillere for borgerskapet og staten i studentbevegelsen, og denne reaksjonære provokasjonen er ikke et enkeltstående tilfelle.

På Stortinget stemte hele SVs gruppe for § 39 i Universitetslova, som fastslår at «kongen» skal fastsette valgreglene våre. På samme tid nekta SV-erne i NSU å støtte en demonstrasjon mot lova, bl.a. fordi det kunne «forstyrre Hauglins arbeid i Kirke- og undervisningskomiteen». Før uravstemninga fikk de ikke engang ut et nummer av «Studentforum», trass at de, i ord, hadde «saka som 1. prioritet».

Dette er konsekvent videreført i den holdninga de nå har tatt til kampen som er reist på de fire instituttene. Mens det f.eks. på sosiologi og psykologi ble samla inn henholdsvis 150 og 115 underskrifter til støtte for representantene på to dager, kunne NSU/au verken støtte underskriftsaksjonen, kampen som var reist eller gi økonomisk støtte.

USV har snakka mye om «direkte og forpliktende demokrati» på løpesedler den siste tida. Enkelte av dem har til og med vært trykt med rød skrift, for virkelig å understreke

dere «progressive» karakter. Men deres egen praksis avslører hulheten i disse frasene, og at det eneste de i virkeligheten sloss for er borgerskapets og statens direkte og forpliktende diktatur.

KAMPEN FORTSETTER!

Idag opplever vi et omfattende angrep på de utdanningssøkendes demokratiske rettigheter. Statsdikterte valgeregler, undergraving av allmøtene, interne domstoler på lærestedene og yrkesforbud er viktige stikkord.

Staten vil på alle måter forsøke å hindre at ulike angrep på de utdanningssøkendes interesser møtes med kamp.

Studentene ved de fire instituttene i Oslo står nå i første rekke i kampen mot disse angrepa, og kampen de fører angår all ungdom under utdanning. De er fast innstilt på å vinne fram med krava sine, og har nå bl.a. valgt en felles aksjonskomitee for å samordne den videre kampen.

Den viktigste støtten de kan få er at ungdom under utdanning over hele landet sjøl aktivt reiser kampen mot de ulike angrepa på våre demokratiske rettigheter. Bare på den måten kan statens desperate forsøk på å knekke interessekampen blant studentene bli en tung stein på deres egne føtter.

Landsmøtet i LNL SEIER FOR KAMPLINJA!

Landslaget for Norske Lærerstudenter har nylig avholdt landsmøte i Oslo - et seierrikt landsmøte! Det vedtok bl.a. ny formålsparagraf for LNL som lyder: «LNLs hovedoppgave er å kjempe for lærerstudentenes økonomiske kår, demokratiske rettighet, arbeidsforhold, velferd og yrkesutdanning.»

Landsmøtet slo fast at LNL også i praksis vil stille seg i spissen for den kampen lærerstudenter over hele landet reiser mot statens utdanningspolitikk. Det ble vedtatt en rekke uttalelser, bl.a. en oppfordring til alle lokallaga om å tilslutte seg Faglig 1. mai-fronts tog 1. mai, oppfordring til kamp mot den voksende fascismen og ny-nazismen i Norge og en uttalelse som tar avstand fra Sovjets anneksjon av norsk territorium i Barentshavet og sovjetisk press på Svalbard.

lærerskolene 31. mars. Fellesopp-ropet oppfordrer dessuten alle andre utdanningsøkende til å støtte de kravene som de ansatte på Lånekassa har reist, støtte lærerstudentenes streik og å slutte aktivt opp om aksjonene.

SV-PAMPENE: KONSEKVENT TALSMENN FOR STATEN

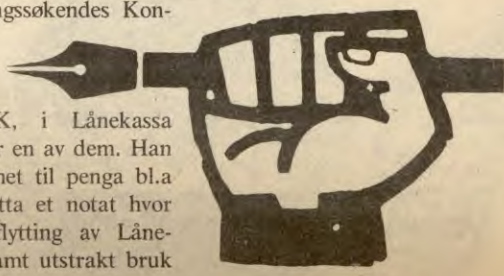
Staten har sine hjelpere i kampen mot studenter og arbeidsfolk, et nett av student «tillitsmenn» som nettopp er lønna av staten. Per Telhaug, representant for De Utdanningsøkendes Kon-

taktutvalg, DUK, i Lånekassa Styringsgruppe er en av dem. Han gjorde seg fortjent til penga bl.a. gjennom å forfatta et notat hvor han foreslår utflytting av Lånekassa fra Oslo samt utstrakt bruk av EDB.

Fagforeninga til de ansatte på Lånekassa har gått skarpt i rette med dette reaksjonære framstøtet. Landsmøtet tok likeledes skarp avstand fra notatet. I en uttalelse, som blei vedtatt med 50 mot 6 stemmer, blir det slått fast at

KAMP MOT ALSTADHEIM-UTVALGETS INNSTILLING!

Statens «generalplan» for utdanninga, PH/DH-systemet, med økt studenttall og konsentrasjon av studenta, vil med nødvendighet kreve økt behov for velferdstilbud. Dette er staten fullstendig klar over — derfor innstiller nå et ned-satt utvalg på at studentene sjøl skal betale velferden. Det lille som staten ser seg tvunget til å spytte inn skal de forskjellige gruppene av utdanningsøkende slåss om innbyrdes!

Det store flertallet av delegatene på landsmøtet syntes denne saka var gri — innstillinga må bekjempes! Men det var ei lita gruppe SV'ere som hadde Jarnings statsløna pekefinger over seg — hvordan skal en klare å forhindre kamp mot staten uten at det blir for tydelig? Jo — en kan for eksempel si: ... innstillinga er litt bra og litt dårlig ... den kan jo forbedres ... den må ut til diskusjon i lokallaga før landsmøtet kan vedtak å gå til kamp mot den.... osv.

Imidlertid ble motstanden så stor i diskusjonen, og Jarning var dessuten gått for dagen — at enden på visa var at SV'erne blei tvunget til å stemme for en oppfordring om å aksjonere mot alle forsøk på å gjennomføre innstillinga!

FAGLIG 1. MAI FRONT - MOT STATENS UTDANNINGSPOLITIKK!

Mot en stemme vedtok landsmøtet en oppfordring til lokallaga om å tilslutte seg faglig 1. mai-fronts tog 1. mai. Dette fordi Faglig 1. mai-fronts tog er det eneste som reiser kamp mot statens utdanningspolitikk. Det blei understreka at staten prøver å sette studentene og andre grupper i samfunnet opp mot hverandre, det er derfor nødvendig at lærerstudentne bruker 1. mai til å markere og utvikle enheten med andre grupper i samfunnet.

STOR ENHET OPPNÅDD GJENNOM KAMP

Landsmøtet brakte LNL et godt skritt videre i det å utvikle ei riktig og konsekvent kamplinje. Delegatene klarte å sette linjene skarpt opp mot hverandre og gjennom hard og frisk diskusjon nådde de fram til enhet på et høgt nivå. Ved avslutninga ga delegatene uttrykk for at de gleda seg til å komme hjem til skolen slik at de kunne begynne å sette politikken ut i live!

notatet er uttrykk for en bevisst politikk som blir ført i marken av SV-fraksjonen og Unge Høyre i DUK. Uttalelsen krever Telhaug fjernet fra DUK sine organer.

Hvilke metoder revisjonist-lederne tyr til når de blir desperate blei illustrert av lederen i NSU, Harald Jarning, som var tilstede som «gjest». Gjennom et forfalska vedtak fra en DUK-konferanse prøvde han å framstille det som om LNL også hadde gått inn for utflytting. Sammen med YLI har imidlertid LNL konsekvent gått i mot disse reaksjonære planene — og igjen blei SV-pampene kledd av!

Landsmøtet i LNL var en viktig seier for kamplinja, og styrka LNL kraftig som et redskap for lærerstudentenes interesser.

KLAR TIL GJELDSSLAVERI! FULL STØTTE TIL DE ANSATTE I LÅNEKASSA

Sentralt på landsmøtet sto spørsmålet om levekåra til studentene. Statens Lånekasse er i ferd med å utarbeide en plan for omorganiseringa av stønadsordninga, en plan som bl.a. vil innebære at borteboerstipendet og grunnstipendet faller bort og at en i stedet vil få stipend regulert etter den samla støtten en har krav på. Imidlertid så høgt at bare studenter med I et fellesopprop mellom lærerstudentene og de ansatte i Lånekassa stiller det ei rekke krav retta mot alle disse planene. Til støtte for disse krava vil det bli gjennomført en dags streik på alle

Landsmøtet gikk skarpt i mot denne nye ordninga og stilte flere krav om virkelig stipendstønad.

STUDENTKAMP I ANDRE LAND!

Vest-Berlin: Streikefront mot politisk og økono- misk undertrykking

På universiteter og høyskoler over hele Vest-Tyskland har studentene i løpet av det siste semesteret gått til kraftige aksjoner mot den økende politiske undertrykkinga og mot forverringa av studentenes levekår.

Ved universitetene i Vest-Berlin har studentene organisert omfattende aksjoner og streiker mot Berufsverbot for professor Bauer og dosent Rothe. Disse lærerne har blitt utsatt for politiske forfølgelser p.g.a. at de har stått som underskrivere på et valgopprop for den politiske gruppa «Røde Fane». Til tross for trusler om harde represalier fortsatte studentene streiken, og oppnådde å slå angrepene på de to lærerne tilbake!

På universitetet i Münster har studentene streiket i flere dager mot angrepene på studentenes demokratiske rettigheter, bl.a. forbud mot veggaviser og bokdisker på universitetet.

På den tekniske høyskolen i Darmstadt har studentene gått til boikott av kantinene p.g.a. kraftige prosforhøyelser.

(Roter Morger)

Roma: Studenter kjepp- jaget revisjonist- leder!

I flere uker har studentene i Roma okkupert universitetet for å sette makt bak sine krav om endringer i universitetslovene og for å få satt en stopper for den tiltakende fascistvolden. Revisjonistpartiet har støttet en rekke av regjeringas nye forslag, bl.a. et som vil skjære drastisk ned på nyansettelse i staten, og som dermed vil øke den svære arbeidsløsheten blant ferdig utdannede studenter ytterligere.

I tillegg til at revisjonistene har støttet opp om statens angrep på studentene, kom lederen for det revisjonistdominerte fagforbundet CGIL, «uciano Lama, med grove provokasjoner mot studentene som okkuperte universitetet. I en en tale ha holdt fra en lastebil inne på universitetsområdet gikk han til frontalangrep på «ultravenstre» og «det terroristiske ytre venstre», og manet til ro og orden. Dettr Lama etter planen skulle ha snakket om var dafascistenes terror, og studentenes reaksjon lot ikke vente på seg. Lama, som også er en av lederne i revisjonistpartiet «PCI», ble møtt med steiner og maligbokser. Han ble halt ned fra lastebilen og jaget ut fra universitetsområdet.

«PCI» krever nå at de må få bedre politibeskyttelse mot slike opprørske folk. Dette er det samme kravet som fascistene stiller.

(Expresso)

Sverige: Enhet norske- svenske studenter

Den 26. februar var flere tusen studenter samla til et protestmøte i Gamla Riksdagshuset i Stockholm. Bakgrunnen for møtet er at Riksdagen er i ferd med å sette i verk en ny Høyskolelov - U 68/H75 - til tross for at studenter og lærere har kjempet mot loven siden 1968. «Reformene» i Sverige har mye til felles med de angrepa som norske studenter utsettes for bl.a. gjennom Støringsmelding 13, den nye valgordninga og Disiplinærkomiteens innstilling.

På møtet vedtok de svenske studentene følgende uttalelse: «Liksom i Sverige forsøker staten i Norge å ta fra studentene helt elementære, demokratiske rettigheter - nemlig retten til å bestemme i egne organer og retten til å velge sine representanter etter egne fastsatte regler. Samtidig forsøker staten gjennom planer om en disiplinærlov å innføre interne domstoler på universitetene i Norge. Studentene samlet til protestmøte i Gamla Riksdagshuset i Stockholm støtter kampen til de norske studentene for demokratiske rettigheter. Gjennom vår kamp mot U 68/H 75 har vi lært å forsvare oss mot statens angrep på våre demokratiske rettigheter. Derfor støtter vi dere, og ber dere holde ut.

Enhet norske og svenske studenter i kampen for demokratiske rettigheter!

Fell paragraf 39 i den nye universitetsloven og planene om en ny disiplinærlov for universitetene i Norge!

Fell U 68/H 75 i Sverige!»

Danmark: Landsomfattende kamp mot adgangs- begrensning

Aktiviteter mot adgangsbegrensningen som det danske folketinget har vedtatt å innføre for alle høyere læresteder organiseres nå over hele Danmark.

På flere universitet, bl.a. i København og Århus, er det holdt møter om kampen mot adgangsbegrensningen. I Randers la 400 gymnasiaster 10/2 ned undervisningen i protest mot adgangsbegrensningen.

Aksjonene er et oppgjør med dem gamle fagkritiske linja som gir opp kampen og bare vil mobilisere studentene til å drive med samfunnskritisk prosjektarbeid.

(Arbejderavisen)

Streikestøtte

Møt borgerskapets raseri med økt innsats i støttearbeidet!

Å være kommunist betyr å gjøre arbeiderklassens og alle undertryktes interesser til sine egne. Derfor er det sjølsagt for oss kommunister og støtte de kampene arbeidsfolk og andre reiser mot borgerskapets undertrykking.

Vi veit at de kampene arbeiderklassen fører for en større del av de verdiene de sjøl skaper er djupt rettfærdige, og at de samtidig gir folk viktige lærdommer i kampen for å styrte utsugerne i en sosialistisk revolusjon og gjennom det legge grunnlaget for å fjerne all urett og undertrykking.

Derfor er vi kommunister for streik og streikestøtte, og fra første stund har marxist-leninistene i Norge gått i spissen for å utvikle et kraftig støttearbeid for arbeidsfolk i streik. Dette arbeidet har vi drevet konsekvent fra Kiruna-streiken i slutten av 60-åra og fram til idag, ikke minst på de høyere lærestedene.

HATA AV BORGERSKAPET

I dag er streikestøttebevegelsen slagkraftig og landsomfattende. Overalt finns det grupper der aktivister på minste varsel kaster seg ut i støttearbeidet.

Streikende arbeidere har uten unntak pekt på den enorme betydninga dette hat hatt for dem, og DNA/LO-ledelsens praksis med å stenge fagforbundas streikekasser hindrer ikke lenger noen i å reise kamp mot uretten.

Som naturlig er, hater borgerskapets streikestøttebevegelsen som pesten. Med DNA-sekretær Leveraas i spissen har de gjort alt for å knekke den gjennom ville løgner om at «AKP tar pengene», gjennom forsøk på å forby komiteenes innsamlinger i endel byer, gjennom forsøk på å sparke streikestøtteaktivister på arbeidsplassene osv.

I all hovedsak har disse rabiate angrepa prella av som vann på gåsa, og streikestøttebevegelsen vokser stadig i styrke.

SV PÅ BORGERSKAPETS SIDE

Også de moderne revisjonistene i SV-ledelsen har stilt seg side om side med det øvrige borgerskapet i angrepa på streikestøttebevegelsen. Ledende SV-ere som den ene nestformannen, Bjørnulf Froyn, og «teoretikeren» Hans Ebbing har åpent gått til angrep på streikestøttebevegelsen.

I beretninga til SVs landsmøte nylig het det i tråd med dette:

«SV går derfor imot permanente streikestøttekomiteer. SVs medlemmer bør heller ikke delta i de streikestøttekomiteene som AKP har opprettet».

Her finner vi altså primitiv anti-kommunisme og dypt rotfesta partisekterisme i skjønn forening for å begrunne en rekajsonær politikk. SV-ere skal ikke vurdere

grunnlaget for, og praksisen til en streikestøttekomite, man om den er oppretta av kommunister eller ikke!

Mange vanlige SV-medlemmer og sympatisører som virkelig støtter srbeidsfolk har avvist denne råtne linja, og deltar aktivt i støttearbeid. Men det forandrer ikke det faktum at partiet SV, her som på andre områder, står for ei konsekvent borgelig, arbeiderfiendtlig og anti-revolusjonær linje.

DEN TILSLØRTE UTGAVE

På de høyere lærestedene er det ikke mulig å legge fram partiets reaksjonære linje på en så utilsørt måte. Til det har folk sjøl opplevd på for nært hold den store betydninga streikestøttearbeidet på lærestedene har hatt, ikke minst for å utvikle enheten mellom studenter og kjempende arbeidere.

Derfor må angrepa på streikestøttebevegelsen her tilsløres med prat om at SV er for steikestøtte. Men i praksis fører de den samme politikken som SV-ledelsen legger fram.

Til nå har SV, sammen med «KUL», på lærestedene stort sett arbeidet etter følgende skjema: Først splitter de ut av komiteene på rein anti-kommunisme, deretter oppretter de egne komiteer på et sekterisk grunnlag, komiteer som ikke gjør et slag i støttearbeidet. Samtidig hetser de åpent på de permanente streikestøttekomiteene og oppfordrer folk til ikke å gi penger gjennom dem.

Sjøl om forma er tilpassa forholda på lærestedene, er konsekvensen nøyaktig den samme som SV-ledelsen ønsker: minst mulig støtte til arbeidsfolks streik.

Revisjonistene frykter nemlig med rette arbeidsfolks streikekamper. Årsaken er at mange av dem som reiser kampen bitter får erfare at partiet SV, som de har sett på som et progressivt parti, slettes ikke forsvare deres interesser, og at linje SV står for aldri kan føre til sosialisme.

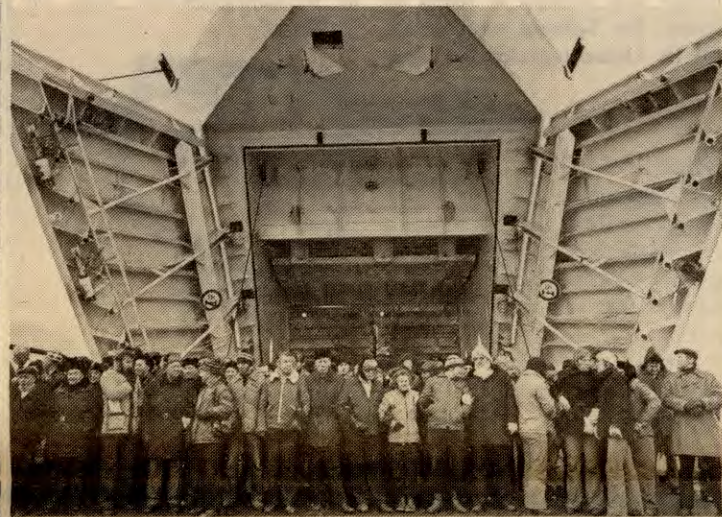
STYRK STRIKESTØTTEARBEIDET!

Klassekamplinja er i framgang innafor arbeiderklassen. En av måtene dette kommer til uttrykk på er at stadig flere arbeidsfolk møter borgerskapets framstøt med streik og andre aksjoner.

Dette stiller også støtte krav til streikestøttebevegelsen på lærestedene. Vi oppfordrer alle progressive til å bli med i arbeidet for å styrke den permanente streikestøttebevegelsen! Enhet studenter-arbeidere!

Sånn mener vi i NKS at støttearbeidet skal organiseres:

NKS ser det som en viktig oppgave å utvikle slagkraftige streikestøttekomiteer på alle høyere læresteder i Norge. Her skal vi kort gå gjennom hovedpunktene i vårt syn på hvordan dette arbeidet bør organiseres.

«Streikestøttekomiteene har gitt oss en uvurderlig hjelp, og vi retter derfor en spesiell takk til dem.» Dette uttalte de streikende bryggearbeiderne da streiken var nådd. Slike uttalelser må inspirere oss til ny innsats for å gjøre streikestøttekomiteene til en stadig sikrere støtte for arbeidsfolk i kamp.

1. ORGANISER FOR MAKSIMAL STØTTE

Streikestøttekomiteene bør organiseres slik at støtten til arbeidsfolk i kamp blir maksimal. Dette krever at vi bygger komiteer som er i stand til å reagere raskt når en streik bryter ut, og som samtidig har et politisk grunnlag som gjør det mulig for alle som støtter arbeidsfolks kamp å slutte opp om arbeidet.

2. KOMITEENE SKAL VÆRE STØTTEKOMITEER

Streikestøttekomiteenes oppgave er å samle politisk og økonomisk støtte til arbeidsfolks streikekamper på deres eget grunnlag. Komiteene skal samle økonomisk støtte som betingelsesløst gis til de streikende, spre de streikendes egen propaganda og annet materiale som begrunner de steikendes krav.

3. KOMITEENE MÅ VÆRE PERMANENTE

Streikestøttebevegelsen må hele tida være klar til ny innsats, og bare en permanent organisering kan sikre dette. At en komite er permanent vil si at den har et valgt fast styre, faste medlemsmøter og at den også driver arbeid i perioder da det ikke er streik.

Viktige oppgaver i slike perioder kan f.eks. være å gjennomføre studier på hovedavtalen, arbeidsretten, hvordan et tariff-oppgjør gjennomføres osv.

På store læresteder, f.eks. Universitetene er det nødvendig å organisere en sentral komit., med lokale underkomiteer på alle institutter. Bare slik kan det settes opp en felles målsetting for

hele lærestedet, og bare slik kan resultatene kontrolleres hele tida.

4. AKTIVISTENE SKAL BESTEMME

Som andre fronter, er også streikestøttebevegelsens slagkraft avhengig av at de som aktivt deltar i arbeidet også skal bestemme den politiske linja.

Streikestøttebevegelsen må ha et indre demokrati, og dette forutsetter individuelt medlemskap. På Universitetet i Oslo har streikestøttekomiteen nettopp gått ut får å verve mange medlemmer. Betingelsene for å bli medlem er at en støtter komiteens grunnlag, vil betale en mindre medlemskontingent, og etter evne delta i støttearbeidet.

Medlemskap gir rett til å delta på medlemsmøtene, velge ledelse og være på å utvikle støttearbeidet og politikken for det.

5. STØTTE TIL ARBEIDERKLASSEN DET VIKTIGSTE

Streikestøttekomiteenes viktigste oppgave er å samle støtte til arbeidsfolks kamper. Men dette må ikke utelukke at streikestøttekomiteene, etter demokratiske diskusjoner, også kan drive støttearbeid for andre undertrykte grupper.

F.eks. støtter vi i NKS fullt ut det arbeidet endel komiteer drev til støtte for de skattestreikende småbøndene på Hitra.

6. BYGG FONDS!

NKS er for at det skal bygges opp støttefonds i den enkelte streikestøttekomit gjennom egne innsamlinger. Slike fonds gjør det mulig å sende rask støtte når en streik bryter ut

Avvis de falske «argumentene» fra streikesabotørene i SV og «KUL»!

Revisjonistene i SV og «KUL» har lansert endel «argumenter» mot den permanente streikestøttebevegelsen på lærestedene. Vi skal her se nærmere på en del av dem.

«FAGBEVEGELSEN MÅ PRIORITERES»

SV og «KUL» ynder å framstille det som om de innsamlingene streikestøttekomiteene driver står i motstrid til det å samle økonomisk støtte innafor fagbevegelsen. Sjølsagt har de ikke vært i stand til å begrunne dette, men de begrunner ofte sin egen streikestøttesabotasje på lærestedene med at «vi må prioritere fagbevegelsen».

Til dette er det for det første det å si at SV-ere ikke har utmerka seg ved å reise forslag om økonomisk støtte i fagbevegelsen. Tvert imot har de f.eks. gjentatte ganger gått mot forslag om slik støtte i Oslo Sam.org.

men viktige er det å understreke at uansett nivå på støttearbeidet innafor fagbevegelsen, vil også det å samle støtte blant andre grupper være en viktig oppgave.

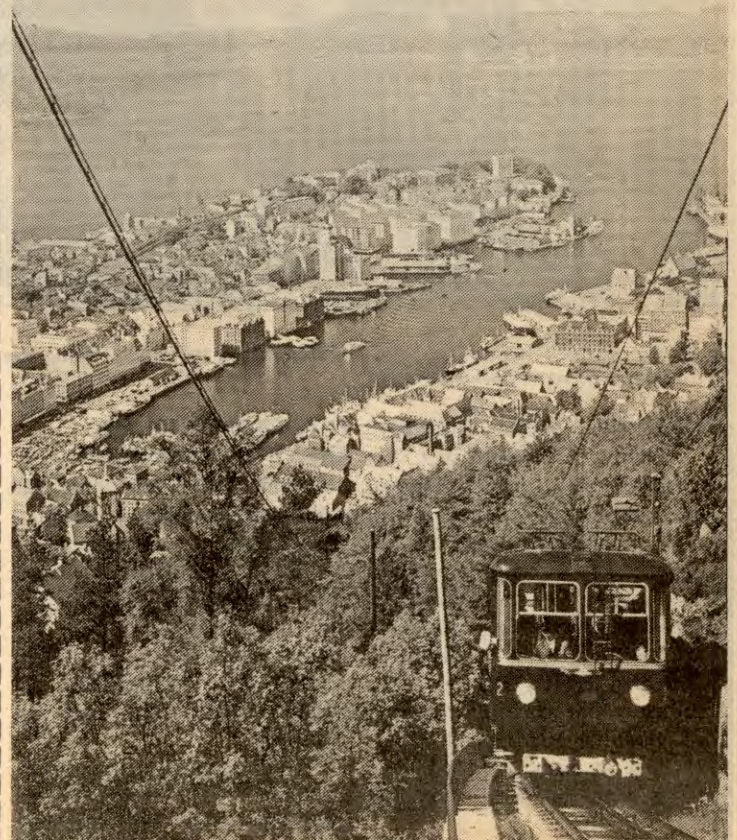
Streikestøttearbeidet på lærestedene styrker enheten mellom progressive studenter og kampvillige arbeidere, og det utvikler studentbevegelsen politisk og kan vinne mange faste allierte for arbeiderklassen. Dette er fullt ut i samsvar med arbeiderklassens kortsiktige og langsiktige interesser.

ser. «KUL» og SVs argument avslører derfor også et grunnleggende økonomistisk syn på støttearbeidet på lærestedene.

Hvis arbeiderne som et resultat av dette skule få inn langt mere støtte enn det de trenger for å klare seg, viser erfaringene at arbeiderne sjøl godt veit hvordan de overskytende pengene skal brukes. Etter streikene de siste åra har det vært vanlig at arbeiderne har oppretta et kamppond som de seinere har brukt til å støtte andres kamp.

«AKP STÅR BAK» Dette argumentet er rein anti-kommunisme. Vi kommunister erklærer åpent at vi overalt går i spissen for å danne breie streikestøttekomiteer på et grunnlag som kan samle mange til felles innsats.

Når dette argumentet brukes, f.eks. i beretninga til SVs landsmøte, er det en oppfordring til folk om å ikke vurdere komiteene og deres arbeid konkret, men å nekte å delta i dem fordi kommunistene har tatt initiativet. Tydeligere kan det neppe demonstreres at for SV er det å avgrense seg fra kommunistene viktigere enn å samle brei støtte til arbeidsfolks kamp!

I Bergen har SV og «KUL» sammen danna en permanent streikesabotasekomite, «Streikestøttefronten». Dens aktivitet har begrensa seg til å rette harde angrep mot den permanente streikestøttebevegelsen, mens den i løpet av hele bryggestreika ikke klarte å få opp en eneste stand med innsamling til de streikende.

Ellen Pedersen, Rød Valgallianse i Oslo: «Kommunestyret, et redskap for borgerdiktaturet»

«Dere som ikke tror at sosialismen kan gjennomføres av et stortingsflertall, hvorfor deltar dere i valg?» Dette er et spørsmål som mange stiller til kommunister.

HMG har stilt spørsmålet til Ellen Pedersen, som i snart to år har vært Rød Valgallianses representant i Oslo bystyre.

— Ellen Pedersen, hvorfor stiller kommunister til valg og deltar i parlamentariske organa?

— Først vil jeg si litt om hvordan vi kommunister ser på de parlamentariske organa. I motsetning til de borgerlige partiene, som framstiller de «folkevalgte» organa som demokratiske talerør, så hevder vi at både stat og kommune er redskaper for herskerklassen. Akkurat som staten er monopolkapitalens apparat, så er kommunestyrene bare en forleng arm av staten. Budsjetten til kommunene er f.eks. nesten helt låst fast til utgifter som er vedtatt av sentrale statsorgan.

Men kommunestyrene er ikke bare passive organ. All erfaring viser at de er lydlige redskaper for monopolkapitalen. Jeg vil ta et par eksempler fra Oslo som klart viser hvilken klasse kommunen tjener.

MED STØTTE TIL VORSTER'S VENNER

Olo kommune har nylig vedtatt å bortfeste ei industritomt i Grorudalen til selskapet Jordan. Jordan er et multinasjonalt konsern som blant annet ekspanderer voldsomt i Sør-Afrika. Arbeiderpartiet, som går under dekke av å være sosialistisk, gikk inn for å sikre tomteplass til dette konsernet, som er aktiv støttespiller for det rasistiske Vorster-regimet.

Helse- og sosialbudsjettet er et annet eksempel på at kommunestyret ikke ivaretar arbeiderklassens og de vanlige Oslo-beboernes interesser. Ved siste budsjettbehandling, vedtok bystyret å skjære ned sosialbudsjettet med 30-40 mill. i forhold til 1976.

For å få igjennom denne og andre nedskjæringer ble det fra de borgerlige partiene skremt med at det var krise i Oslo - bykassa var bankerott. Nå måtte både politikere og Oslo beboere vise sparevilje og ikke stille krav.

Nå er det jo slik at vi også kjenner til krisene i det kapitalistiske systemet. Men dette er kriser som kapitalismen sjøl skaper, og som ikke skal belastes arbeidsfolk slik som dette budsjettet gjør.

Dessuten så vet vi at Oslo kommune ikke har noen problemer med å låne store summer på verdensmarkedet fordi Oslo kommune er blant de sikreste og mest punktlig til å betale. Dette viser at det er penger å hente dersom Oslo kommune hadde hatt ønske om å legge forholda til rette for arbeidsfolk.

Så langt om funksjonen til de parlamentariske organa. Du spurte om hvorfor vi stiller til valg. Vi tror ikke som de borgerlige arbeiderpartiene at de parlamentariske organa kan bli redskaper for folkemakt eller at sosialismen kan gjennomføres via parlamentet. Vi mener at bare den kampen arbeiderklassen og andre arbeidsfolk sjøl fører kan gi seier både i dagskampen og i kampen for sosialismen. Når vi deltar i valg så gjør vi det for å avsløre at de folkevalgte organa ikke er redskaper for arbeidsfolk, men for borgerskapet. Vi vil konsekvent forsvare arbeidsfolks interesser og reise støtte til de kampene arbeidsfolk fører — og arbeide for å avdekke pampveide, korrupsjon og borgerlig hestehandel om arbeidsfolks liv.

— Etter snart to år som bystyremedlem — hvordan ser du på mulighetene for å løse disse oppgavene?

ARBEIDSFOLK TRENGER ET REVOLUSJONÆRT ALTERNATIV I BYSTYRET

— Jeg mener det er en styrke for arbeiderklassen her i byen at de har fått en representant fra Rød Valgallianse inn i bystyret. Det betyr at

for streik og som åpner for yrkesforbud, om støtte til de streikende bryggearbeiderne — for å nevne noen.

Samtidig så mener jeg at vi ved å sitte i bystyret avslører for arbeidsfolk her i byen at bystyret ikke ivaretar deres interesser.

Bryggearbeiderne lærte at bystyret ikke var deres talerør når de deltok på galleriet når RV på oppfordring fra bryggearbeiderne fremma en interpellasjon mot at sikkerhetsforskriftene ble brutt på Oslo havn, som eies av Oslo kommune. Og hva skjedde? Jo, bystyret nektet å behandle interpellasjonen til de streikende!

De Vålerengbeboerne som møtte opp i bystyret når RV fremma en interpellasjon med støtte til deres

som setter søkelyset på deres arbeiderfiendtlige politikk. Derfor forsøker de å få satt en stopper for RV's virksomhet i bystyret. Et forsøk på å gjemme bort det revolusjonære alternativet, er å utelukke RV fra deltakelse i utvalg og komiteer. For å få til det er de borgerlige partiene villige til å bryte sine egne lover. Jeg tenker her da på Kommuneloven hvor det står at alle partier skal være representert i utvalg. Etter protester mot dette angrepet på våre demokratiske rettigheter, så ble de borgerlige partiene pressa til å love RV et utvalg. Etter et halvt år ble vi plassert i restaurant- og bevilgningnemnda — noe vi har avslått — der «gjorde vi minst skade». Ja, for de borgerlige partiene, som ønsker å få holde på uforstyrret med å lempe byrder over på arbeidsfolk er det utvilsomt en fordel å få plassert RV i denne nemda. Arbeidsfolk derimot som trenger et revolusjonært alternativ i bystyret, som kan fremme deres krav og som kan trekke all hestehandel med deres livsinteresser fram i lyset, må protestere mot alle forsøk på å innskrenke RV's demokratiske rettigheter.

SV-DAMER MED LAPPE- TEPPE TIL DNA-ORDFØRER

— I rak motsetning til kommunistenes syn på de parlamentariske organa så hevder SV at de kan bli redskaper for «folkemakt». Hvilke erfaringer har du med SV-representantenes innsats for å gjøre bystyret til et redskap for arbeidsfolk?

— SV høster mange stemmer ved å framstille seg som sosialister og talsmenn for arbeiderklassens interesser. Men i bystyret som over- ellers så fremmer SV en tvers igjennom borgerlig og anti-revolusjonær politikk. SV-representantene i bystyret setter hensynet til en «ansvarlig politikk» høyt over det som tjener arbeidsfolk.

SV har konsekvent stemt mot alle RV's forslag, samme om det har dreif seg om ei gangbru som skal sikre skoleveien for unger eller mer prinsipielle saker som f.eks. bryggestreiken. SV-representantene stemte også mot forslaget fra RV om at kommunen skulle overta Statens Forvernsenter.

SV tar heller ikke sjøl initiativ til å fremme saker som har betydning for arbeiderklassen her i byen. De to interpellasjonene de har reist det siste året, har hatt liten interesse for arbeidsfolk.

I sak etter sak har SV fungert som et lydig haleheng til DNA. Dette kommer klart frem i SV's holdning til langtidsplaner for Oslo kommune. Disse langtidsplanene, som tar sitt utgangspunkt i kapitalens behov, stemmer SV konsekvent for. Et eksempel er soneplanen for Oslo, som tar for seg all arealbruk her i byen. Når SV stemte for denne planene, så betydde det at de også stemte for de planene som f.eks. gjelder for Vålerenga. SV kaster altså alle prinsipper over bord, i dette tilfellet støtte til Vålerenga-beboernes kamp mot motorvei, for å sikre kapitalens og DNA-ledelsens planer for Oslo.

For å understreke det nære og vennskapelige forholdet mellom DNA og SV i bystyret, så kan jeg nevne at SV-damene var blant de ivrigste til å strikke lappeteppene i avskjedsgave til forhenværende ordfører Brynjulf Bull!

Til høsten ska arbeidsfolk i Norge igjen ta stilling til valga. Da bør sosialister og revolusjonære vende ryggen til SV-ledelsens politikk. For den finnes det bare et alternativ - Rød Valgallianse.

Ellen Pedersen.

de kan komme til oss når som helst for å få oss til å ta opp enhver sak som er av betydning for dem, enten det dreier seg om en veistump, trusel om sanering, eller om en bryggestreik. I den tida vi har vært representert i bystyret, har vi reist i alt ca. 20 interpellasjoner om saker som har vært viktige for arbeidsfolk i Oslo — interpellasjoner om daghjemsprisene og bemanninga på daghjemmene, om den nye hovedavtalen for ansatte i Oslo kommune som forbyr enhver form

kamp mot motorvei gjennom Vålerenga, fikk erfare at bystyret ikke var et redskap for dem. Alle representantene, bortsett fra RV, stemte for forslaget!

ANGREP PÅ RV'S DEMOKRATISKE RETTIG- HETER

De borgerlige partiene ser det sjølsagt som en fare å ha et revolusjonært alternativ i bystyret,

Kryss av i almanakken nå!

Mange synes sikkert det er tidlig å snakke om årets kommunistiske sommerleire allerede nå, men de tar helt feil. Det er nå planene for sommeren begynner å ta form for de fleste, og det er nå alle progressive studenter bør sette av tid til en ukes grundige politiske, diskusjoner, kultur- og idrettsaktiviteter og sosialt samvær med andre revolusjonære fra læresteder over hele landet.

EN SKOLE I KOMMUNISME!

Også i år vil NKS arrangere sommerleire spesielt innretta på progressive på de høyere lærestedene i Norge. Dermed gjør vi vårt for å videreføre en tradisjon som har hatt uvurderlig betydning for ut-

viklinga av en ny revolusjonær bevegelse i Norge.

Bare den som sjøl har vært på leir kan fullt ut forstå den betydninga leirene har, og det sier mye at de som først engang har dratt på leir nesten alltid kommer igjen - gang på gang.

Å være samla en hel uke gjør det mulig å diskutere viktige politiske spørsmål til bunns gjennom gruppediskusjoner og veggvisdebatt, og på den måten legge grunnlag for viktige framganger i den politiske kampen på lærestedene etter leirene. Kulturen tas i bruk i den politiske kampen, ikke som en eliteaktivitet, men som noe alle driver med. Idretten brukes som et middel for å styrke samholdet, og alle har felles ansvar i organiseringa og gjennomføringa av leiren. Kort sagt, på mer enn en måte er leirene en skole i kommunisme!

HOVEDTEMAENE

Stortingsvalget blir et av hovedtemaene på årets leire. Diskusjonene vil spesielt bli retta inn på kommunistenes syn på parlamentet og parlamentariske valg. Men diskusjonene skal være en rettesnor til handling, og derfor vil også de

konkrete metodene vi må bruke for å styrke oppslutninga om ei revolusjonær linje i valget bli behandla grundig.

Det andre hovedtemaet blir studentenes egen interessekamp. Her vil såvel den strategiske betydninga av å reise studentene til kamp for sine interesser, som de konkrete angrepa vi står overfor bli tatt opp. Å styrke interessekampen på lærestedene vil være den viktigste målsettinga.

Den siste hoveddiskusjonen vil dreie seg om den internasjonale situasjonen, krigsfaren og linjene for hvordan detnorske folket konkret skal møte en okkupasjon fra en av supermaktene. Innrettinga er ennå ikke bestemt i detalj, og vi kommer nærmere tilbake til dette i neste nummer av avisa.

Uansett, dette er viktige diskusjoner, diskusjoner også du må bli med på!

SETT KRYSS I ALMANAKKEN NÅ!

Som det framgår av oversikten nedenfor er tid og sted for en del av leirene allerede fastsatt. Tid og

sted for de øvrige, priser og andre viktige informasjonen kommer i neste nummer.

Sett et kryss i almanakken allerede nå, og bli med på kommunistisk sommerleir!

Tid og sted for leirene.

Østlandet:

Tromøya ved Arendal 7.8.-14.8.

Vestlandet:

Herdla ved Bergen 31.7-7.8.

Trøndelag:

Kyrksæterøra 31.7.-7.8.

Nord-Norge: Tid og sted

ikke klart

HVA MÅ GJØRES

BOKS 2072, GRUNERLØKKA, OSLO 5

Borgerskapets ektefødte barn

Det skitne mord-attentatet mot Oktober-bokhandelen i Tromsø, har gitt borgerskapet påskudd til en ny hets-offensiv mot kommunister og andre progressive. Alle anti-fascister må møte dette med å styrke kravet om forbud av nazi-partiet Norsk Front. Samtidig må vi styrke kampen for å forsvare progressives demokratiske rettigheter, og konsekvent bekjempe alle forsøk på likestille kommunister og nazister, kommunazismen.

NYNAZISTER BAK ATTENTATET

Det er liten tvil om at nynazister står bak attentatet. I de seinere åra har disse politiske kriminelle gang på gang utsatt progressive for sine terrorhandlinger. Tåregassbomber mot 1. mai-tog, bombetrusler, angrep på fremmedarbeidere, forsøk på brannstifting i et hus der Rød Ungdom hadde fest, knivstikking og en rekke andre saker sanner til sammen et mønster.

POLITIET DEKKER NAZISTENE

Straks attentatet var skjedd begynte politiet i Tromsø sine forhør, ikke av nynazister som møtte fram ved bokhandelen for å uttrykke sin glede, men av folk som jobba i bokhandelen og andre progressive! Blant annet ble det krevd at AKP(m-l) skulle oppgi navn på alle sine medlemmer i byen.

At nazistene fikk gå i fred er

langt fra overraskende når vi veit at Øyvind Lorentzen, som er tiltalt for å ha knivstukket en ungdom fordi han ikke ville fordømme kommunismen, får delta i fysisk trening sammen med politiets aspiranter!

Bryggestreiken og andre streiker har vist oss at politiapparatet er et av borgerskapets redskaper mot folk som står på ei klassekamp-linje. Attentatet i Tromsø er ennå et eksempel på dette.

NAZISTENE! — EN DEL AV BORGERSKAPET

Nazismen er borgerskapets åpne terroristiske diktatur over arbeiderklassen og folket, det diktaturet hele borgerskapet tyr til når deres makt virkelig er trua.

Men også i mer fredelige tider har borgerskapet bruk for nazismen. I slike tider brukes nazistenes terrorhandlinger til å bygge opp under kravet om forbud av kommunistene, og til å likestille kommunister og nazister.

BORGERSKAPET AVLER FRAM NAZISMEN

«Militant kamp mot kommunismen» er et av noazistenes viktigste slagord, og det de forsøker å samle støtte på. De retter seg spesielt mot kommunistene som arbeiderklassens og alle undertryktes mest konsekvente støtter, men samtidig er «kommunisten» for nazistene et vidt begrep, f.eks. har de hevda at Unge Høyre er «kommunist-infiltrert»!

Men den anto-kommunismen nazistene mobiliserer på er hele borgerskapet med på å spre. Helt fra Karl Marx dager har borgerskapet framstilt kommunister som umenneskelige uhyrer som bare borgerskapets «demokratiske sinnelag» hindrer dem i å ta livet av en gang for alle.

I Norge idag sprer alle borgerlige partier fra Høyre til SV og NKP denne hetsen. De moderne revisjonistene står sannelig ikke noe tilbake fra «ugras-lukerne» i DNA/LO-toppen og yrkesforbunds-forskjempere i Arbeidsgiverforeninga.

Ikke minst i Nord-Norge har dette blitt klart bevist. Et eksempel av mange er at et formannsskaps-medlem for SV i Tromsø har gått i spissen for en suspensjons- og eksklusjonskampanje mot kommunister og kampinnstilte arbeider ved Tromsø Skipsverft. Et annet eksempel er at SV har gått i spissen for å få inn en paragraf i vedtektene til «Oljeaksjonen i nord» der det heter at «medlemmer av AKP (m-l) og folk som åpent støtter dem, ikke kan få medlemskap».

MÅ UNNSKYLDES NAZISTENE

Sjøl ikke etter attentatet har borgerskapet vært villige til å fordømme nazistene. Tvert imot har deres linje vært å forsvare dem gjennom å understreke at det er «forståelig» at noen reagerer på den måten.

Høyre-avisa Tromsø sa det slik 22.2.77: «Egentlig kan man være overrasket over at denne reaksjonen ikke er kommet før ... Vi er ikke i tvil om «hvem som har begynt», — for å bruke barne-terminologien, — ei heller hvem som har største skylda».

«STAND OG DEMONSTRASJONER»

Hvilke fryktelige ting er det så kommunistene har gjort som gjør det «forståelig» at en bokhandel sprenges med dynamitt og fire menneskeliv settes i fare. Se, slikt pleier borgerskapet vanligvis å si lite konkret om. Men i Arbeiderbladet 15.3. får endelig 4 kjente borgere i Tromsø uttale seg om dette, og da slippes katta ut av sekken, så det virkelig smeller:

«AKP-erne i byen har en sjelden evne til å ergre og provosere vanlige borgere. Enkelte ganger må en gå gåsegang mellom stands og demonstrasjoner», sier advokat Trygve Fjeld d.y. Og DNAs gruppefører, Helge Jacobsen følger opp i samme spor. «Personlig mener jeg AKP-erne selv har utfordret til bråk i Tromsø. De irriterer folk med stands på gata og infiltrasjoner på arbeidsplassene», sier han.

La oss ikke glemme disse uttalelsene! De viser nemlig hvor tynt det «demokratiske» skillet borgerskapet omgir seg med egentlig er. «Ytringsfrihet, organisasjonsfrihet og demonstrasjonsfrihet» er store ord som borgerne gjerne tar fram i høytidelige stunder. Men når disse rettighetene brukes til å spre en politikk som virkelig truer makta deres, da forsvinner dette skillet som dogg for sola!

REIS KAMPEN MOT TERROREN

Borgerskapet og deres støtte-spillere vil aldri reise kamp mot nazistenes terrorisme. Det må progressive sjøl gjøre.

Mord-attentatet i Tromsø må møtes med at vi styrker kravet om forbud av Norsk Front og kampen mot de ulike angrepa på progressives demokratiske rettigheter. Vi må samla avise forsøka på å likestille kommunister og andre kampinnstilte med nazistene. Mot påstandene om at kommunistene og andre progressive framprovoserer nazismen, må vi slå fast at nazismen er borgerskapets ektefødte barn.

Gjennom det kan vi vende en dårlig ting til en god ting, og mord-attentatet til en stein nazistene har løfta for å slippe den på sine egne føtter.

Reis en landsomfattende protestbølge mot den nazistiske terroren! Forby Norsk Front!

8. mars: En seier for kvinnekampen!

18.000 slutta opp om 8. mars-komiteens tog på den internasjonale kvinne-dagen. Antallet demonstrasjoner økte fra ca. 50 til 80-90. Dobbelt så mange som i fjor gikk i de progressive kvinnetogene. 8. mars var ei kraftig markering av at vi er tusener som ikke vil godta kvinneundertrykkinga, og mange kvinner tok 8. mars det første steget i den aktive kampen for frigjøring av kvinna.

8. mars kampanja gikk bredt ut - enda fler enn de tusener som gikk i toget, slutta opp om det politiske grunnlaget for 8. marskomiteene, gav en femmer på underskriftslista. 8. mars betydde også mange framtidige kvinneaktivister.

Mobiliseringa fram mot 8. mars førte til et kraftig oppsving i kvinnekampen på lærestedene. Her en lokal demonstrasjon som 8. mars-komiteen ved Universitetet i Oslo arrangerte mot kommunal overtagelse av Samskipnadsens daghjem.

BORGERPRESSA MOBILISERTE

Kreftene bak samarbeidsutvalget - revisjonister og sosialdemokrater - måtte ta i bruk en skitten antikommunisme og løgner mot 8. marskomiteens tog. I utgangspunktet gikk de hardt ut mot anti-imperialistiske og antifascistiske paroler, og hevda at disse splitta kvinnekampen. Da det viste seg at disse parolene hadde stor støtte blant kvinnene, prøvde de å framstille forskjellen mellom de to togene som «små og betydningsløse».

Men det var ikke noen tilfældighet at nettopp de kreftene som lever av å undertrykke kvinnene - med Aftenposten, Arbeiderbladet og Ny Tid i spissen - slutta varmt opp om «kvinnetoget» og «hovedtoget». Politikken i dette toget var identisk med deres kvinnefiendtlige politikk.

SV OG DNA:

— Utnytter kvinnes krav om sjølbestemt abort som valgflesk og er snavsrlig for ei reaksjonær abortlov.

— er ansvarlig for mangelen på daghjemsplasser. De står bak den kvinnefiendtlige barnehage-lova og prisøkninger.

— nedlegger kvinnearbeidsplasser i fleng og tvinger kvinner tilbake til hjemmet.

— angriper den progressive, internasjonale kvinnebevegelsen for å reise kampen mot imperialismen, og slutter varmt opp om Sovjets varme fredsapparat.

Allikevel er det ikke tvil om at mange progressive gikk i Samar-

beidsutvalgets tog. Bl.a. etter at USV på tradisjonelt opportunistisk vis, hadde «pynte» på toget med paroler som «gratis daghjem til alle barn». Derfor er 8. mars ei spore til å få enda flere til å vende ryggen til dem som spesielt i et valgår vil føre kvinnene bak lyset.

FRAMGANG FOR KVINNEKAMPEN PÅ LÆRESTEDENE

Revisjonistene forsøker å legge ned kvinnekampen på lærestedene. De hevder at studentjenter er privilegerte, økonomisk likestilte og har rett til arbeid og utdanning. Opp mot dette reiste 8. marskomiteen kampen mot undergravinga av kvinnes rett til utdanning, for daghjemsplasser, og mot økt gjeldsbyrde som hindrer spesielt jenter i å studere. Universitets- og skoleseksjonen i 8. marskomiteens tog fikk stor og entusiastisk oppslutning. Dette viser at studentene avviser den reaksjonære kvinnepolitikken til USV, og reiser kampen mot kvinneundertrykking overalt - også på lærestedene.

SLUTT OPP OM KVINNEFRONTEN!

Kvinnefronten er i stor framgang. Over halvparten av medlemmene er nye siste året. Gjennom 8. marsarbeidet ble det bygd mange nye kvinnefrontgrupper, og «gamle» grupper ble 4-, 5- og 6-dobla i antall. Kvinnefronten er den eneste kvinneorganisasjonen som kjemper mot all kvinneundertrykking. Kvinnekampen fortsetter etter 8. mars - bygg kvinnefrontgrupper.

BLI MED I KVINNEFRONTEN - FOR FRIGJØRING AV KVINNENE!